

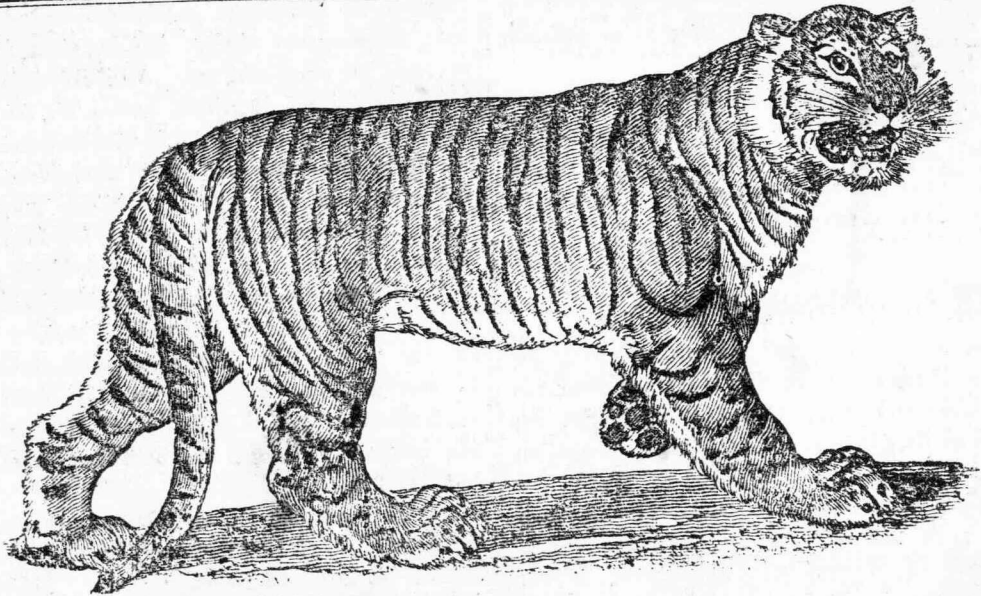
ΑΠΟΘΗΚΗ

ΤΟΚ

ΩΦΕΛΙΜΩΝ ΓΝΩΣΕΩΝ.

ΑΠΡΙΑΙΟΣ, 1839.]

[ΑΡΙΘ. 28.]

Η ΤΙΓΡΙΣ.

ΛΕΓΕΤΑΙ ὅτι ἡ λέξις Τίγρις, εἰς τὴν Ἀρμενικὴν διαλεκτὸν, σημαίνει βέλος, καὶ ὅτι τὸ ζῶον ἐπωνομάσθη οὕτω πρὸς ὑποδήλωσιν τῆς ταχύτητος, μετὰ τὴν ὁποῖαν πηδᾷ ἢ ἐφορᾷ κατεπάνω εἰς τὸ θῆραμά του. Τὸ μῆκος τῆς τίγριδος ἀπὸ τὸ ἄνω μέρος τοῦ μετώπου ἕως τὴν ἀρχὴν τῆς οὐρᾶς εἶναι περίπου τεσσάρων πηχῶν, τὸ δὲ ὕψος ὡς δύο πηχῶν, καὶ τόσον εἶναι προσέτι τὸ τῆς οὐρᾶς μῆκος. Τὸ ἐπικρατοῦν χρῶμα εἶναι βαθὺ κιτρινωπὸν· τὸ πρόσωπον, ὁ λάρυγξ, καὶ τὸ κάτω μέρος τῆς γαστρὸς, εἶναι σχεδὸν λευκά· πολυάριθμοι δὲ μακρὰ μαύραι λωρίδες διαπερνοῦν ὅλον τὸ σῶμα.

Ἡ τίγρις, γέννημα τῆς Ἀσίας, εὕρισκεται ἀπὸ τὴν Κίνα καὶ Κινικήν Ταρταρίαν ἕως εἰς τὴν Ἀρμενίαν, κυριώτερον δὲ συγχάζει τὰ θερμὰ κλίματα τῆς Ἰνδίας καὶ τῶν Ἰνδικῶν νήσων, καὶ μάλιστα τοὺς λοφώδεις καὶ πολυδένδρους τόπους, ἐνεδρεύουσα εἰς δάση καὶ εἰς τὸ μέσον ὑψηλῶν καὶ πυκνῶν χόρτων, ὅθεν ἐξερχομένη λεηλατεῖ τὰ περίξ, προσβάλλουσα εἰς τὰ ποίμνια καὶ τὰς ἀγέλας, ἀτρόμητος ἀπὸ τὴν θῆαν ἢ ἀντίστασιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ συμπλεκομένη ἀκόμη καὶ μετὰ τὸν λέοντα εἰς πάλας τόσον ἀγρίας, ὥστε οἱ συναγωνιζόμενοι πολυλάκις πίπτουσιν ὁμοῦ. Ὅποτεν δὲν εὕρη ἐναντίωσιν, ἐμπήγει τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ σῶμα τοῦ σφαγίου, καὶ ροφᾷ αἷμα πάμπλου, ἐξαντλοῦσα γενικῶς τὰς πηγὰς

αὐτοῦ πρὶν ἢ δίψα τῆς σβεσθῆ. Ἐχει δὲ καὶ ἰσχυρὸν μυῶδη τόσον ἐξάσιον, ὥστε δύναται νὰ σηκῶσιν νεκρὸν βούβαλον διπλάσιον σχεδὸν κοινοῦ βοῦς κατὰ τὸ βάρος. Εἰς τὰς ἀγρίας ἐρήμους τῆς γεννήσεώς της, ὑποκρυπτομένη, πηδᾷ κατεπάνω εἰς τὸ κυνήγιον μετὰ φρικωδέστατον βρῦχημα· ἀλλ' ἐὰν ἀποτύχη, ἀποσύρεται ὡς ὁ λέων, χωρὶς νὰ μεταδοκιμάσῃ. Σπανίως μὲν ἐφορᾷ εἰς τὸ φανερόν κατὰ ζῶον, τὸ ὅποιον γνωρίζει ὡς ἱκανὸν ν' ἀντισταθῆ· φαίνεται ὅμως νὰ προκρίνη ἀνθρώπους, ὅταν ἐμπορῇ νὰ προμηθευθῆ αὐτοὺς ἐκ συναρπαγῆς, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο θῆραμα. Εἰς τινὰ μέρη τῆς Ἰνδίας αἱ τίγρεις εἶναι ὀλεθριώταται εἰς ξυλοκόπους καὶ τοὺς περὶ τὰ δάση ἐργαζομένους· ἐνίοτε δὲ καὶ κολυμβοῦν εἰς ἀραγμένα πλοῖα, ὀλίγον ἀπέχοντα τῆς ὄχθης, καὶ ἀφέλκουν ἐξ αὐτῶν τοὺς ἀνθρώπους. Εἰς τὴν Ἰαύαν, ἐπειδὴ συνεχῶς ἀρπάζουν ὀδοιπόρους, ὅταν σημαντικὸς τις ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, συνοδεύεται μετὰ ἀνθρώπων, οἵτινες φυσοῦν ἀδιακόπως εἰδὸς τι Γαλλικῶν κεραιῶν, ὁ ὅξυς τῶν ὀποίων ἤχος κάμνει αὐτὰς νὰ φεύγῃσι πεφοβισμένοι. Ἀπίστευτος σχεδὸν εἶναι ὁ ἀριθμὸς τῶν κατ' ἔτος φονευομένων ἀπὸ τίγρεις εἰς τὴν Σουμάτραν· καθότι ἐκεῖ κῶμαι ὀλόκληροι ἐνίοτε ἠρημώθησαν, ἐνῶ δεισιδαιμονικαί περὶ μετεμψυχώσεως ἰδίαί κάμνουν τοὺς ἐντοπίους ὀκνηροτάτους εἰς ἐξολό-

Φρυσιν αὐτῶν. Τὸ βρύχημα τῆς τίγριδος, τὴν νύκτα συμβαίνει ὡς ἐπιτοπλεῖστον, καὶ καταρχὰς μὲν ὄν βαθὺ, βραδύ, καὶ μελαγχολικόν, ἔπειτα δὲ γινόμενον ὀξύτερον, καὶ τελειόνον μὲ μίαν σφοδρὰν κραυγὴν, ἐμπνέει τρόμον ἀπερίγραφτον, καὶ μάλιστα ὅταν ἀνηχῆται ὑπὸ τῶν ὀρέων. Ἡ θήλεια κυριεύεται ἀπὸ λύσσαν ἀπερίοριστον, ὅταν ἀτεκνωθῆ· παντὰ δὲ κίνδυνον καταφρονοῦσα, διώκει τὸν ἀρπαγα ἕως εἰς τὸ παράλιον, ἢ καὶ εἰς τὰς πύλας τῶν πόλεων· ἀφοῦ δ' ἀπέλπισθῆ νὰ ἀναλάβῃ τὸ νεογνόν της, φανεροί τὴν λύπην καὶ ἀγανάκτησιν αὐτῆς μὲ τοὺς πλέον φοβεροὺς ὀλοολυγμοῖς.

Βεβαίονται ὅτι αὐτὴ εὐμένεια οὐδὲ χαλίνωσις ἐπιτυχῶν ἕως τῶρα νὰ ἡμερώσῃ τὴν νυκτιμένην τίγριν, ἥτις, μόλις αἰσθανομένη τὰς περιποιήσεις τοῦ φύλακος αὐτῆς, σχίζει ἐξίσου τὴν τρέφουσαν, ὡς καὶ τὴν ὑβρίζουσαν ἢ παιδεύουσαν αὐτήν, χεῖρα.

ΤΟ ΚΑΙΟΜΕΝΟΝ ΠΛΟΙΟΝ.

Το 18—, πρὸς τὰ τέλη τοῦ φθινοπώρου, ἀνεχώρησα διὰ τὴν Μασσαλίαν ἐκ τῆς Καρολουπόλεως τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς· τὸ πλοῖον ἦτο φορτωμένον ἀπὸ βαμβάκιον, ὃ δὲ πλοίαρχος ὠνομάζετο Σ . . . , καὶ ἦτο πρῶτος ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ φορτίου.

Ἀφοῦ χωρὶς τίποτε ἀξιοσημείωτον διεπλεύσαμεν ὑπὲρ τὰ δύο τρίτα τοῦ ὠκεανοῦ, μᾶς ἀπήντησε καράβιον ἐρχόμενον ἐκ Μασσαλίας· ἀλλάξαντες δὲ τὰς νεωτέρας Ἀμερικανὰς ἐφημερίδας διὰ τὰς νεωτέρας Γαλλικὰς, ἐξηκολούθησαμεν τὸν δρόμον μας. Ὅτε ἠνοιχθῆσαν αἱ Γαλλικαὶ ἐφημερίδες, ἀνέγνωσεν ὁ πλοίαρχος μὲ ἀνεκφραστον ἀγαλλίασιν, ὅτι τὸσον μικρὰ ποσότης βαμβάκιου εὐρίσκετο εἰς τὴν Μασσαλίαν, καὶ τὸσον κατεπεύγουσα ἦτον ἡ ζήτησις αὐτοῦ, ὥστε ὅποιον καράβιον ἐφθασε πρῶτον ἐκεῖ φορτωμένον ἀπὸ βαμβάκιον ἤθελε κάμειν τὴν τύχην του. Ὁ ἄνεμος, πρὸ τινῶν ἡμερῶν πνέων ὀλίγον τι πρὸς νότον, ἐγύριζε τῶρα πρὸς ἀνατολάς, καὶ ὑπέσχετο νὰ μᾶς ἐμβάσῃ μετ' ὀλίγων εἰς τὴν Μεσόγειον. Τοῦτο ἠξήσεν ἐπιπλέον τὴν ἐνθουσιαστικὴν τοῦ πλοίαρχου χαρὰν, ὅστις, πρὸ χρόνων ἀγωνιζόμενος εἰς ἀπόκτησιν πλοῦτου, δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐπιτύχειν τὸ παθόμενον. Τὰ παντὰ ἄλλα ἠνοιχθῆσαν, καὶ ἡ πρόδοός μας ἐγένετο ταχυτάτη.

Ἐνωρὶς τὴν ἐπαύριον, ἴδαμεν φῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ πελάγους· καταρχὰς μὲν ἐφάνη πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἐδιευθυνόμεθα, ἀλλ' ὅσον ἐπροχωροῦσαμεν, ἔμεινε αὐτὸ πρὸς μεσημβρίαν· διεκρίναμεν δὲ ὅτι ἦτο πλοῖον καιόμενον. Τὸ φῶς ἠξάνε κατά στιγμήν, καὶ τὰ κανόνια ἐπρόσβαλαν εἰς τὴν ἀκοήν μας μὲ ταχύτητα ὀδυνηρὰν. Ὁ πλοίαρχος τὴν ὥραν ταύτην ἐβημάτιζεν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, καθὼς εἶχε πράξειν σχεδὸν ἀδιακόπως ἀφοῦ ἔλαβε τὴν χαροποῖαν εἰδησιν·—ἡ ἐκ τῆς ἐλπίδος ταραχὴ μόλις ἀφίενεν αὐτὸν στιγμήν νὰ ἡσυχάσῃ. Εἶχε δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς βορρᾶν ἐπιμόνως ἐστραμ-

μένους· καὶ μολοντί τῶρα τὸ φῶς ἔλαμπεν ἀναπόφεικτον, καὶ οἱ συχνοὶ κανονοβολισμοὶ δὲν ἤμπορουσαν νὰ παρῆλθωσιν ἀνηκούστοι, καὶ ἡ συγκίνησις καὶ αἱ κραυγαὶ τῶν ἐπιβατῶν δὲν ἤμπορουσαν νὰ μείνωσιν ἀπαράτηρητοι, τὸ βλέμμα τοῦ ὅμως δὲν ἔπεσεν οὔτε ἅπαξ εἰς τὸ ἀντικείμενον, ὅπου ἦσαν προσηλωμένα τὰ βλέμματα ὅλων τῶν ἄλλων.

Ἡ σιωπὴ αὐτῆ τοῦ πλοίαρχου ἔβαλεν εἰς ἀπορίαν ἀπερίγραφτον τοὺς ἐπιβάτας καὶ ναύτας, ἕως οὗ ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ πηδαλιούχος ἂν δὲν πρέπη νὰ στραφῆ πρὸς τὸ καιόμενον πλοῖον· ἀλλ' ἀγροίκως ἐδωρίσθη νὰ κυττάξῃ τὰς ὑποθέσεις του. Μετ' ὀλίγον, κατ' αἰτησιν ὅλων τῶν ἐπὶ τοῦ καραβίου, ὑπήγαγε εἰς τὸν πλοίαρχον, καὶ τὸν εἰδοποίησα ὅτι μᾶς ἐφαίνετο ἀναγκασιότατον νὰ δώσῃ βοήθειαν εἰς τοὺς καιομένους. Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη τεταραγμένος, ὅτι τὸ πλοῖον δὲν ἠδύνατο νὰ σωθῆ, καὶ ὅτι μόνον ἤθελε χάσειν τὸν ἄνεμον· ἀμέσως δὲ καταβὰς εἰς τὸν θάλαμον, ἐκλείδωσε τὴν θύραν. Φύσει ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθῆς καρδίας, καὶ εἰς κοινὰς περιστάσεις ἠγάπα νὰ εὐεργετῆ. Ἀλλ' ἡ φιλαργυρία ἐνίκησε τὴν ἀρετὴν· ἡ ἐλπίς μεγάλου κέρδους κατέφαγε πᾶν αἰσθημα φιλανθρωπίας, καὶ ἀπελίθωσε τὴν καρδίαν του. Καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ ἂν ἐκραύγαζεν ἀπὸ τὰς φλόγας, φοβούμαι ὅτι δυσκόλως ἤθελε στραφῆν ἀπὸ τὸν δρόμον του.

Τὸ πλήρωμα, εἰς ταύτην τῶν πραγμάτων τὴν κατάστασιν, δὲν εἶχαν ἄλλο τι νὰ κάμωσιν, εἰμὴ νὰ ἐλεεινολογῶσι τὴν ὀμότητα τοῦ κυρίου των. Μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν πυρκαϊάν, πόσον ὠδυνητὰ ἡ ψυχὴ αὐτῶν, ἐνῶ ἐγνώριζαν ὅτι ἐπυρπολοῦντο πολυάριθμοι συναδελφοὶ των! Ὄρας τινὰς ἔκαμεν ὁ πλοίαρχος νὰ φανῆ ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἀπὸ δὲ τὴν προσοψὴν αὐτοῦ τότε ἐσυμπεράνα, ὅτι κατὰ τὸ θεῶσθημα τῆς μοναξίας του εἶχεν ὑποφέρειν ὀδυνηρὰν ἀγωνίαν. Πλησίον μου ἐστάθη ὅτε ἀνέβη· τὸ πρόσωπόν του ἐφαίνετο αὐστηρὸν μὲν, πλην ἀνήσυχον· ἔστρεψε τὰ νῦτα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἤρχόμεθα, καὶ εἰς τὴν θέσιν αὐτὴν μ' ἐδιεύθυνεν ἀταράχως ἀδιαφόρους τινὰς παρατηρήσεις. Ἐνῶ δ' ἐγένετο ἡ συνομιλία, ἐρρίπτε βλέμματα συνεχῆ καὶ κατεσπενυσμένα πρὸς μεσημβρίαν καὶ ἀνατολάς, ἕως οὗ διέτρεξαν ὅλον τὸν ὀρίζοντα αἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἠυχαριστήθη ὅτι τὸ καράβιον ἐγένετο ἀφαντον· ἐστράφη τότε, καὶ μ' εὐθυμίαν προσπεποιημένην, ἀνησυχίαν δὲ πραγματικὴν, ἥτις ἐφαίνετο ἀπὸ τὰς ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχε παρατηρήσεις του, ἐκβαλε τὸ τηλεσκόπιον, καὶ, διὰ πολυχρονίου καὶ προσεκτικῆς ἐξετάσεως καθησυχάσας τοὺς φόβους του, συνῆλθε τέλος εἰς ἑαυτὸν.

Μετὰ τὸ εἰς Μασσαλίαν εὐδοίον μας, εὐρῶν πλοῖον ἔτοιμον νὰ ἐκπλεύσῃ διὰ Λιβόρνον, ὅπου μ' ἐκάλουν ὑποθέσεις ἀναγκαῖαι, ἀνεχώρησα εὐθύς. Μετὰ ὀκτῶ δὲ μῆνας, ἀφοῦ σχεδὸν ἐλησμόνησα τὸ συμβεβηκός, ἐνῶ ἐκαθήμεν εἰς τὸν ἰδιαιτέρον θάλαμον ξενοδοχείου τινὸς εἰς Λονδίνον, μ' ἐνεχειρίσθη γράμμα τοῦ πλοίαρχου

του Σ. Διελάμβανεν ὅτι ὁ συγγραφεὺς, εἰς τὴν πόλιν εὐρισκόμενος, καὶ ἀκούσας τὸ φθασίμόν μου, ὑπερ-επεθύμει νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα· ἡ ἐντάμωσίς μας ἤθελεν ὠφελῆσαι τὰ μέγιστα καὶ ἑαυτὸν καὶ ἄλλους· ὁ δοῦλος του, ἐσημείωνεν εἰς τὸ τέλος, ἤθελε προσμείνειν νὰ μὲ δεῖξῃ τὸν δρόμον. Ἀμέσως λοιπὸν ἐξεκίνησα.

Ἐμβὰς εἰς τὸν θάλαμον, ἐφρίξα διὰ τὴν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μεταβολὴν. Ἦτον ἰσχνός, ὠχρὸς, καὶ ἄγριος· οἱ περιπλανώμενοι ὀφθαλμοὶ του σχεδὸν ἐδείκνυαν σαλευμένους τὰς φρένας του. Ὑπερχάρη ὅτε μὲ ἴδε, καὶ, παρακαλέσας με νὰ καθίσω, ἤρχισεν ὡς ἀκολουθεῖς·

Ἐλαβα, κύριε, τὴν τόλμην νὰ σὲ προσκαλέσω τὴν ὥραν ταύτην, διότι ἄλλος μέσα εἰς τὸ Λονδίνον δὲν εὐρίσκεται, εἰς τὸν ὅποιον δύναμαι νὰ ἐξαγορευθῶ μέλλω δὲ νὰ σὲ παραγγείλω τί, τοῦ ὁποίου εἶμαι πεπεισμένος ὅτι εὐχαρίστως θέλεις ἀναδεχθῆν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἐνθυμείσαι τὸ εἰς Μασσαλίαν ταξείδιόν μας. Τὸ φορτίον μου ἐπωλήθη μὲ τὴν μεγαλητέραν ὠφέλειαν, ὥστε διαμιάς ἐπλούτησα. Ὁ πλοῦτός ἦτον εἰς ἐμὲ νέος, καὶ παρὰ τὴν ἐξ αὐτοῦ συνήθη εὐχαρίστησιν εἶχε πρὸς ἐμὲ καὶ τὸ θάγητρον τῆς καινοταθείας. Εἰς τοὺς Παρισίους ἐξώδευσα πολλὰς ἐβδομάδας τὰς πλέον ἡδονικὰς, ἕως οὗ, ἐμβὰς εἰς καφενεῖον, ἐπῆρα ἐφημερίδα, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ μου ἔπεσαν εἰς περιγραφὴν τῆς φοβερᾶς πυρπολήσεως πολεμικοῦ Βρετανικοῦ πλοίου. Ὡς κεραυνὸς ἐξ οὐρανοῦ μὲ κατέπληξεν ἡ ἀγγελία. Ἡ καρδιά μου ἐπαλλε, τὸ δὲ σύστημά μου ἐτρέμην ὀλόκληρον, πλην ἀνέγνωσα πᾶσαν λέξιν. Τὸ καράβιον, τὸ ὅποιον ἐπεράσαμεν τὴν προτεραίαν, ἰδὸν τὸ φῶς ἀπὸ μακρόθεν, ἐπόδισεν ἀμέσως πρὸς βοήθειαν, ἀλλ' ἐφθασεν ἐξῴρας, ὥστε δύο μόνον ἔσωσεν. Αὐτοὶ ἀνέφεραν ὅτι πλοῖον ἐπέρασε πρὸς βορρᾶν αὐτῶν ἐντὸς ἡμισείας ὥρας πλευσίματος, ἀλλὰ δὲν ἔδωκεν ἀκρόασιν εἰς τὰ κανόνια των· ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸν ἄρα τοῦ πλοίου ἐκεῖνου, ἐσυμπεράεινε τὸ ἄρθρον, πρέπει νὰ κρέμεται ὁ χαμὸς διακοσίων ἀνθρώπων!

Ἡ νοητικὴ μου ἀταραξία ἐχάθη πάραυτα καὶ διὰ πάντα. Ἡ εὐφυΐα μου δὲν ἠδύνατο νὰ ἐφεύρῃ σφισμὰ τί πρὸς παρκεμυθίαν. Ὅπου καὶ ἂν ὑπήγαγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔλεγχος συνειδήσεως μὲ κατεδίωκεν. Ἐπλαγίασα, διὰ νὰ λησμονήσω κοιμώμενος τὰς βασάνους τῆς ἡμέρας· ἀλλὰ φρικῶδες ὄνειρον μὲ παρέστησεν εἰς τὸ πνεῦμα ὅλον τὸ θάμα τοῦ ἐμπρημοῦ, μὲ τοῦ κανονοβολισμοῦ τὸν κρότον. Ἐξύπνησα ἐντρομος. Τρίς κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα εὐτύχησα ν' ἀποκοιμηθῶ, καὶ τρίς ἐξύπνησα ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τοῦ ὄνειρατος. Διὰ πολλὰς ὥρας τὴν ἐπαύριον ἡ ἀθυμία μου ἦτο φοβερὰ, ἀλλ' ἡ εὐθυμία συναναστροφή βαδμηδὸν διεσκίδασε τὴν μελαγχολίαν μου, καὶ πρὸς τὸ ἐσπέρας ἤμην ἀρετὰ ἡσυχος. Ἀλλ' ἡ νύξ πάλιν μὲ κατεφόβισεν· ἡ αὐτὴ ὄπτασις, εἰς τὸ πνεῦμά μου ἐφορμῶσα, μὲ κατεσπάρκτεν, ὅποτε καὶ ἂν ἀπεκοιμώμην.

Πεπεισμένος ὅτι, ἂν ὑπέκλινα εἰς τοιοῦτους βασανιστάς, γρήγορα ἤθελα παραφρονήσειν ἀπὸ τὴν ταλαιπωρίαν, ἀπεφάσισα ν' ἀντιστέκωμαι εἰς τοὺς πνευματικούς ἐλέγχους, καὶ νὰ σκληρύνω τὴν καρδίαν μου κατὰ τῆς συνειδήσεως. Ἐξυπνος μὲν εὐτύχουν πάντοτε νὰ κυριεύω τὰ αἰσθήματά μου, ἀλλὰ κάμμία δύναμις ἐπιγίγει δὲν ἴσχυε νὰ μὲ προφυλάττῃ ἀπὸ τὰς τοῦ ὕπνου βασάνους. Φαντασθεῖς, τέλος, ὅτι τὸ ἐπὶ τῆς κλίνης πλαγίασμα ἐνδεχόμενον νὰ ἠῤῥανε τὴν ζωηρότητα τῶν ὀνείρων μου, ἀπεφάσισα νὰ κοιμηθῶ ὄρθιος εἰς μίαν καθέκλαν, μὲ τὸν δοῦλόν μου πλησίον διὰ νὰ μὲ φυλάττῃ. Ἀλλὰ μόλις μ' ἐπαιρνε ὁ ὕπνος, μόλις ἡ κεφαλὴ μου ἐπιπτεν ἐπάνω εἰς τὸ στῆθος, καὶ παρευθὺς ἀναπτε πάλιν τὸ πῦρ εἰς τὸν δυστυχῆ μου ἐγκέφαλον· τὰ βῶντα κανόνια πάλιν ἐπρόσβαλλον εἰς τὸ ἐσωτερικόν μου ὠτίον. Ἐξεδιδομην εἰς πᾶσαν διασκέδασιν· ἐπεριπλανώμην κατ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, ὥστε, βλέπων καὶ ἀκούων πάντοτε νέα, ν' ἀπαλλάχθῶ ἀπὸ τὴν κυριότητα τῆς φοβερᾶς ἰδέας· ἀλλ' εἰς ματην. Καθημέραν ὑπεδοῦλον ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὴν φαντασίαν μου ἢ τρομερὰ εἰκῶν, ἕως οὗ, τέλος, ἀκόμη καὶ ἐξυπνος, ἐνῶ εἶχα τοὺς ὀφθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὸν κενὸν αἰθέρα, ἔβλεπα πλοῖον καιόμενον, καὶ μὲ τὰ ὠτία μου ἐξυπνα ἤκουα τὸν κρότον τῶν ἀτελευτήτων κανονίων. Ἡ φρίκη ἀπερόφθη τὴν ὑπαρξίν μου. Κύκλος πυρώδης μὲ διαχωρίζει ἀπὸ τὸν κόσμον· ἤδη ἀναπνέω τὸν πνιγηρὸν ἀέρα τοῦ αἵθου. Ἀκόμη καὶ τῶρα, δὲν βλέπω τί παρὰ τὴν εὐρύχωρον θάλασσαν καὶ τὴν ἐπ' αὐτῆς ἀδιάλειπτον φλόγα· ἕως καὶ τὴν στιγμήν ταύτην ἀκούω μ' ἀγωνίαν ἀπερίγραφτον βούμ! βούμ!

Ἐπαυσεν ὁ ταλαιπώρος ὀλίγον τι, καὶ οὐδέποτε εἰς ἀνθρώπινον πρόσωπον ἴδα τοσαύτην στενοχωρίαν. Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἀνέλαβε τὸν λόγον. Τὸ τέλος μου πλησιάζει. Γνωρίζω ὅτι δὲν ἔχω πολλὰς ὥρας νὰ ζήσω. Ἀποθνήσκω ἐκ πυρετοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ ἀνάρρωσιν. Ὁ σκοπός, διὰ τὸν ὅποιον σ' ἐκάλεσα, εἶναι συντόμως οὗτος—ὅλον τὸ ἀργύριον, ὅσον ἐκέρδησα ἀπὸ τὸ φορτίον τοῦ πλοῦ μου, εὐρίσκεται εἰς τὴν Τράπεζαν τῆς Ἀγγλίας. Εἰς τὴν διαθήκην μου θέλω διατάξω νὰ σὲ παραδοθῆ ὀλόκληρον. Θέλω δὲ νὰ εὕρῃ τὰς οἰκογενεῖας τῶν ὄσων ἐχάθησαν εἰς τὸ καὲν πλοῖον· ἐμπορεῖς νὰ μάθῃς τὰ ὀνόματά των εἰς τὸ Ναυαρχεῖον. Διαμοίρασε εἰς αὐτὰς πᾶν λεπτὸν τοῦ ἀργυρίου τούτου. Δὲν πιστεύω νὰ ἀποβάλλῃς τὴν τελευταίαν αἰτησιν θνήσκοντος ἀνθρώπου· μὲ ὑπόσχεσαι ὅτι πιστῶς θέλεις ἐκπληρώσειν τὴν ἐπιθυμίαν μου;

Τὸν ἔδωκα τὴν ποδομένην ὑπόσχεσιν, καὶ ἀνεχώρησα.

Τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ πλοίαρχος Σ— μετέβη εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν.

Ἡ ΓΑΙΙΑΣ τοῦ Ὀμήρου μετεφράσθη εἰς τὴν Σανσκριτικὴν διάλεκτον.

ΥΨΟΣ ΚΑΙ ΒΑΡΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

Το κατά μέσον ὄρον ὕψος τῶν Εὐρωπαϊῶν εἰς τὴν γέννησιν εἶναι ὡς ἐπιτοπλεῖστον 19 δακτύλοι· τὰ θή-
 λεα τέκνα εἶναι μικρότερα τῶν ἀρρένων κατ' ἀναλογίαν
 τοῦ 483 πρὸς 498. Εἰς ἕκαστον τῶν μετὰ τὴν γέννη-
 σιν δώδεκα ἐτῶν, τὸ ἀνάστημα προσαποκτὰ ἐτησίως
 ἐν δωδεκατημόριον. Μεταξὺ τῶν ἡλικιῶν 12 καὶ 20,
 ἢ τοῦ σώματος ἀΐξεις προχωρεῖ πολὺ βραδύτερον·
 μεταξὺ δὲ τῶν ἡλικιῶν 20 καὶ 25, ὁπότε συνήθως τὸ
 ὕψος τοῦ σώματος φθάνει εἰς τὴν ἀκμήν του, ὀλιγοστεύει
 ἔτι μᾶλλον. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην, τὸ ἀνάστημα
 τοῦ ἀνθρώπου εὐρίσκεται περὶ τὰς 3½ φορές μεγαλήτε-
 ρον παρ' εἰς τὸν καιρὸν τῆς γεννήσεως. Εἰς τὰ γηρα-
 τεῖα, τὸ ὕψος τοῦ σώματος ἐλαττώνεται κατὰ μέσον
 ὄρον τρεῖς περίπου δακτύλους. Ἐν γένει, τὸ ὕψος
 διαφέρει ὀλιγώτερον εἰς τὰς γυναικῆς διαφόρων τόπων
 παρ' εἰς τοὺς ἀνδρας.

Τὸ βάρος τῶν δύο φύλων διαφέρει καὶ εἰς τὸν
 καιρὸν τῆς γεννήσεως καὶ κατὰ τὸ διαστημα τῆς νη-
 πιότητος. Τὸ κατὰ μέσον ὄρον βάρος ἀρσενικοῦ τέκνου
 εἶναι περίπου 7 λίτραι, θηλυκοῦ δὲ τέκνου μόνον περί-
 που 6½ λίτραι. Τὸ βάρος νεογεννήτου βρέφους ὀλιγο-
 στεύει τὰς πρώτας τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν
 γέννησιν, αὐξάνει δὲ ἐπαισθητῶς ἀφοῦ τὸ νήπιον γίνῃ
 μιᾶς ἐβδομάδος. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ πρώτου χρόνου τὸ
 τέκνον εἶναι σχεδὸν τρεῖς τόσον βαρὺ, ὅσον ἦτο κατὰ
 τὴν γέννησιν. Εἰς ἡλικίαν ἑπτὰ χρόνων εἶναι δις
 τόσον βαρὺ, ὅσον εἰς τὸ τέλος τοῦ πρώτου χρόνου, δε-
 κατεσσάρων δὲ ἔχει τετραπλάσιον τὸ βάρος. Τὸ κατὰ
 μέσον ὄρον βάρος ἐκάστου φύλου εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ
 εἰς ἡλικίαν δώδεκα χρόνων, ἀλλὰ μετὰ τὸν καιρὸν αὐ-
 τὸν, αἱ θήλειαι ζυγίζουσι ὀλιγώτερον παρὰ τοὺς ἀρρένας.
 Ὅπότεν τὸ βάρος τοῦ σώματος φθάσῃ εἰς τὸν ὑψίστον
 αὐτοῦ βαθμὸν, εἶναι γενικῶς περίπου δεκαεννέα φορές
 βαρύτερον παρὰ εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς γεννήσεως. Τὸ
 κατὰ μέσον ὄρον βάρος ἀνδρῶν εἶναι περίπου 130 λίτραι,
 γυναικῶν δὲ περίπου 112· ἀρκαίων δὲ, χωρὶς διακρίσιν
 γένους, περίπου 120 λιτρῶν. Ὡς πρὸς ἄτομα καὶ τῶν
 δύο φύλων κατὰ 4 ποδῶν καὶ 4 δακτύλων ὕψους, αἱ
 γυναικῆς εἶναι ὀπωσθῶν βαρύτεραι τῶν ἀνδρῶν· ἀλλ'
 ἂν ὑπερβαίνωσι τὸ ὕψος τοῦτο, ἀνδρες ζυγίζουσι μᾶλλον
 παρὰ γυναικῆς. Οἱ ἀνδρες ἀποκτοῦν τὸ μέγιστον αὐ-
 τῶν βάρους περίπου τεσσαρακονταεπτῆς, αἱ δὲ γυναικῆς
 περίπου πεντηκονταεπτῆς. Εἰς ἡλικίαν ἐξήκοντα χρό-
 νων ἀμφότεροι ἀρχίζουσι συνήθως νὰ ἐκπίπτωσι κατὰ
 τὸ βάρος, τὸ δὲ κατὰ μέσον ὄρον βάρος γερόντων καὶ
 γραιῶν εἶναι σχεδὸν τὸ αὐτὸ ὡς εἰς τὸ δέκατον ἑννα-
 τον ἔτος τῆς ἡλικίας.

ΠΑΛΑΙΟΝ ΚΑΙ ΝΕΟΝ ΜΗΝΟΛΟΓΙΟΝ.

Τὰ Ῥωμαϊκὸν μηνολόγιον ὑπῆρχε κατασκευασμέ-
 νον ἕως Ἰουλίου Καίσαρος, ὅστις, διὰ νὰ θεραπεύσῃ
 τὴν ἀνωμαλίαν, καὶ νὰ μεταθέσῃ τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐπι-

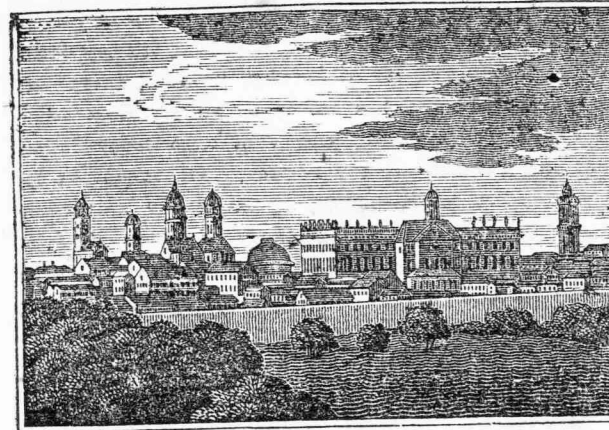
αυτοῦ εἰς τὸ χειμερινὸν ἡλιοστάσιον, ἔκαμεν ἕνα ἐπι-
 αὐτὸν ἐκ 445 ἡμερῶν, ὅστις ὠνομάσθη συγχύσεως
 ἐνιαυτός· ἔπειτα ἀπέδωκεν εἰς τὸν ἐπιδιορθωθέντα
 ἐνιαυτὸν 365 ἡμέρας, διαίρεσας αὐτὸν εἰς μῆνας 12,
 καὶ προσέθεσας ἀνά πάντα τέταρτον ἐνιαυτὸν μίαν ἐπα-
 κτὴν ἡμέραν, κατὰ τὸν Φεβρουάριον μῆνα. Οὗτος
 λοιπὸν εἶναι ὁ λεγόμενος Ἰουλιανὸς Ἐνιαυτός·
 ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς σύγκειται ἐξ ἡμερῶν 365½, εὐρίσκει-
 ται μακρότερος τοῦ ἀληθοῦς ἐνιαυτοῦ (ὅστις περιέ-
 χει 365 ἡμέρας, 5 ὥρας, 48 λεπτά, καὶ 48 δευτέρα)
 11 πρῶτα, καὶ 12 δευτέρα λεπτά, τὰ ὅποια ἐντὸς 128
 ἐνιαυτῶν ἀποπληροῦσιν ἡμέραν μίαν. Τὴν δεκάτην
 ἑκτὴν ἑκατονταετηρίδα, ἐπειδὴ εὐρέθη, ὅτι προέβαινον
 ὁ ἡλιακὸς ἐνιαυτὸς 10 ἡμέρας πρὸ τοῦ ἡλίου, διὰ τοῦτο
 Πάπας Γρηγόριος ὁ ΙΓ' ἀφῆρσε 10 ἡμέρας ἀφ' ἐνὸς
 ἐνιαυτοῦ, καὶ ἐθέσπισεν, ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς μόνον ὁ τελευ-
 ταῖος ἐνιαυτὸς ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταετηρίδος νὰ
 ἦναι δίσεκτος· οἱ δὲ τελευταῖοι ἐνιαυτοὶ τῶν λοιπῶν
 ἑκατονταετηρίδων, οἵτινες ἕως τότε ἐξελαμβάνοντο ὡς
 δίσεκτοι, νὰ λογίζονται κοινοί. Αὕτη λοιπὸν εἶναι
 ἡ μεταξὺ τοῦ Ἰουλιανοῦ καὶ Γρηγοριανοῦ, ἥτοι τοῦ
 Παλαιοῦ καὶ Νέου Μηνολογίου, διαφορὰ, ἥτις τὴν δε-
 κάτην ἐβδόμην ἑκατονταετηρίδα ὑπῆρχε 10 ἡμέραι,
 τὴν δὲ δεκάτην ὀγδόην ἑκατονταετηρίδα 11 ἡμέραι,
 καὶ κατὰ τὴν παρούσαν δεκάτην ἐνάτην ἑκατονταετη-
 ρίδα ὑπῆρχε 12 ἡμέραι. Λοιπὸν τὸ 1800 ἔτος, κατὰ
 μὲν τὸ παλαιὸν μηνολόγιον ἦτον ὁ ἐνιαυτὸς ἐκεῖνος δί-
 σεκτος· κατὰ δὲ τὸ νῆον, κοινός. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ
 τὸ νῆον μηνολόγιον ὁ τοῦ 1600 ἐνιαυτὸς ἦτο δίσεκτος,
 μέλλει ἄρα κατ' αὐτὸ καὶ ὁ τοῦ 2000 ἐνιαυτὸς νὰ ἦναι
 πόλιν δίσεκτος, καὶ οὕτως ἐφεξῆς θέλει εἰσθαι δίσε-
 κτος ὁ τελευταῖος ἐνιαυτὸς ἐκάστης τετάρτης ἑκατονταε-
 τηρίδος, γινομένης τῆς ἀρχῆς ἀπὸ τῆς δεκάτης ἑκτῆς.

Ἰδιὸς καὶ Ἀποθ. Τόμ. Α'. Σελ. 12—13.

ἸΔΙΩΤΗΣ, ὑπερήφανος διὰ τὰ πλοῦτη του, ἠρώτησε
 ποτὲ καταφρονητικῶς πεπαιδευμένον τινα, διὰ τί οἱ
 μὲν σοφοὶ συχναζοῦν εἰς τὴν θύραν τοῦ πλουσίου, οἱ δὲ
 πλοῦσοι σχεδὸν ποτὲ δὲν πλησιάζουσι εἰς τὴν τοῦ
 σοφοῦ. Ἡ ἐξήγησις εἶναι ἀπλουστάτη, ἀπεκρίθη ὁ
 πεπαιδευμένος· οἱ σοφοὶ γνωρίζουσι τὴν ἀξίαν τῶν χρη-
 μάτων, ἐνῶ οἱ πλοῦσοι ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν τῆς σοφίας.

ΝΕΟΣ τις, καθήμενος πλησίον τοῦ πατρὸς του, ἐνῶ
 οὗτος ἔχανε ὄλον του τὸ ἀργύριον εἰς τὸ παιγνίδιον,
 ἤρχισε τὰ κλαύματα. Ἐρωτηθεὶς δὲ ἀπὸ τὸν πατέρα
 του τὸ αἴτιον, ἠνέγνωσα, ἀπεκρίθη, ὅτι ὁ Ἀλέξαν-
 δρος, ὁπότεν ἐμάνθανε νίκην τινα τοῦ πατρὸς του
 Φιλίππου, ἔκλαιε πικρῶς, συλλογισζόμενος ὅτι ὁ πατήρ
 του δὲν ἤθελε τὸν ἀφήσειν τίποτε νὰ κερδήσῃ· ἐγὼ δὲ,
 ἐξ ἐναντίας, θρηνηλοῦν φοβούμενος ὅτι δὲν θέλετε μὴ
 ἀφήσειν τίποτε νὰ χάσω.

Παλιὰ χρόνου μῆνυσις, οὐ φρόνησις.

ἩΘΗ ΚΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΖΗΝ ΕἰΣ
ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ.

Τὸ Βερολίνον, ἡ βασιλείουσα τῆς Πρωσσίας, εἶναι
 πόλις νεόκτιστος, οὐδεμίαν ἀκόμη ἔχουσα σύγκρισιν
 μετὰ τὰς λοιπὰς πρωτεύουσας τῆς Εὐρώπης, τὰς δὲ ἀρ-
 χαιότητα σεβασμίας, — τὴν Μόσχαν, τὴν Βιένναν,
 τοὺς Παρισίους, τὸ Λονδῖνον. Ἀρχήτερα ἦτο κώμη,
 ἀπὸ ἀλιεῖς μόνον κατοικουμένη, τοποθετημένη δ' ἐπὶ
 μικροῦ ποταμίου εἰς τὸ μέσον ἐρήμου, ἥτις καθυπεβλή-
 θη εἰς καλλιέργειαν διὰ τῆς φιλοπονίας τῶν κατοίκων.
 Ἐμπόριον ἐνεργούσα οὐχὶ πολλὰ ἐκτεταμένον, ἔχει
 μίαν μόνην κυριωτέραν ὁδὸν, καλουμένην Ὁδὸν τοῦ
 Βασιλέως· ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ἔχει πολυκρίτους
 ὡραίαις δημοσίους πλατείας, κομφᾶς οἰκοδομᾶς, τερ-
 πνοὺς καὶ καταγράφους κήπους, καὶ ὁδοὺς εὐθείας,
 ὅπου δυσκολώτατα χανεται καὶ ὁ ἀπλοῦστατος ἀκόμη
 ξένος. Ἀλλογενεῖς κατοικοῦν σπανίως εἰς τὸ Βερολί-
 νον· ὅθεν οἱ κατοικοὶ, εἰς ἑαυτοὺς περιωρισμένοι, δια-
 φέρουσι τῶν κατοίκων πόσης ἄλλης Εὐρωπαϊκῆς μητρο-
 πόλεως τοσοῦτον, ἄστε δύο αὐτῶν, μετὰ πολυτεῆ ἀπου-
 σίαν εἰς ξένον τόπον συναπαντώμενοι, ἀναγνωρίζουσι ὁ
 εἰς τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν. Σεμνύονται
 δὲ διὰ τὴν καθαρότητα, μετὰ τὴν ὁποίαν λαλοῦν τὴν
 μητρικὴν αὐτῶν διαλεκτὸν· πλὴν τοῦτο καθιστάνει
 ἐπιτηθευμένην τὴν ὁμιλίαν των· ἐπικρατεῖ δὲ μάλιστα
 ἡ συνήθεια αὕτη εἰς τοὺς ἀξιωματικούς τῶν βασιλικῶν
 σωματοφυλάκων.

Αἱ ἀνώτεροι τάξεις λαμβάνουσι ἐκπαίδευσιν κλασι-
 κήν, ἥτις ὅμως περιορίζεται ὑπὲρ τὸ δέον εἰς Λατινικὰ
 καὶ ἱστορίαν, τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν ὠφελίμων τεχνῶν
 διόλου παραλειπομένων· τρίβουσι δὲ καὶ τινα χρόνον
 εἰς μαθήματα ουτιδανά. Αἱ νεανίδες λαμβάνουσι εὐ-
 γενικὴν μὲν, πλὴν περιορισμένην καὶ μοναστικὴν ὀπω-
 σοῦν ἀνατροφὴν· ἀπαιτοῦν δὲ ἀπὸ τοὺς ἀνδρας ὅλας
 τὰς δυνατὰς περιποιήσεις καὶ φιλοφροσύνας, καὶ μολι-
 στα πειροῦνται σπουδαίως μετὰ τὴν ἐλαχίστην παρά-
 βασιν τῶν συνήθως ἀπονεμομένων εἰς αὐτὰς τιμῶν.
 Εἰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων τοὺς τεχνητοὺς τρόπους ἀντι-
 παραβάλλεται ἡ σταθερὰ μὲν καὶ ἀπλοϊκὴ, μᾶλλον δὲ

ἀκομφοῦς διαγωγὴ τῶν τῆς μέσης τάξεως πολιτῶν, οἵτι-
 νες, ἂν καὶ ὀλίγον τι ἀδίσφοροι πρὸς τὴν παιδείαν,
 εἶναι μ' ὄλον τοῦτο ὑπερβολῆ δραστήριοι καὶ ἰκανώτα-
 τοι. Αἱ ἐργατικαὶ τάξεις εἶναι ἀπλαῖ καὶ εὐπροσθή-
 γοροι, ἢ δὲ συναναστροφῆ των εὐρέστος, ὅσον ὅποιαδῆ-
 ποτε εἰς τὸ Βερολίνον. Αἱ διασκεδάσεις τῶν ἀνωτέρων
 τάξεων συνίστανται εἰς ἑσπερινὰς συναναστροφὰς, εἰς
 τὸ θέατρον, εἰς μουσικὰς συμφωνίας, μουσεῖα, στοὰς
 ζωγραφικῶν, κτλ., ὡς καὶ εἰς ἐκδρομὰς εἰς τὴν ἐξοχὴν
 πανοικί γινομένης, καὶ εἰς τὸ κυνήγιον. Κατὰ τὴν περι-
 χωρὸν τοῦ Βερολίνου ὑπάρχουσι μέρη ἀξιόλογα διὰ κυνή-
 γιον· ἀλλ' οἱ συχναζόντες αὐτὰ κυνηγοὶ ἀνήκουσι μᾶλλον
 εἰς τὰς μέσας παρὰ εἰς τὰς ἀνωτέρας τάξεις. Οἱ τα-
 πεινότεροι τῶν πολιτῶν εὐχαριστοῦνται τὴν ἐσπέραν
 εἰς τὰ σφαιριστήρια (ἐκ τῶν ὁποίων πᾶν καφενεῖον
 ἔχει ἐν), ὅπου, εὐρίσκοντες τοὺς συντρόφους των, καθί-
 ζουσι πρὸς μεγάλην τιμὴν τραπέζης ὀπισθεν ὑψηλῶν
 λευκῶν ποτηρίων ζύθου, καὶ περνοῦν τὴν ὥραν μετὰ τρα-
 νοῦς γέλωτας καὶ ἀγροίκους ἀστεϊσμούς. Ἡ συνομιλία
 των φυσικὰ δὲν εἶναι πρώτης ποιότητος. Καὶ εἰδη-
 μονέστατοι ὅμως ν' οἱ συχναζοῦν τὰ καφενεῖα ταῦτα,
 τῶν ὁποίων ἡ συνομιλία περιστρέφεται εἰς τοὺς θεατρι-
 κῶν νεωτερισμοὺς, τοὺς ὑποκριτὰς, τὸν τελευταῖον νῆον
 αἰοῖδον τοῦ θεάτρου, τὰς μουσικὰς συμφωνίας, καὶ ἄλλας
 διασκεδάσεις. Εἰς τὸ Βερολίνον ὑπάρχουσι δύο θεάτρα.
 Συχναζοῦν δὲ πολὺ τὰ καφενεῖα καὶ οἱ μαθηταί, οἵτινες
 συζητοῦν καὶ κρίνουσι τὴν ἰκανότητα τῶν καθηγητῶν
 τοῦ πανεπιστημίου καὶ τὰς παραδόσεις αὐτῶν, φιλονει-
 κοῦν περὶ τοῦ εἶναι καὶ μὴ εἶναι, περὶ Ἰπο-
 κειμένων καὶ Ἀντικειμένων, τελειοῦντες γενικῶς τὰς
 συζητήσεις μ' ἀπόφασιν νὰ καταφύγωσι εἰς οἰνοπω-
 λεῖον, ὅπου ἐν βωκάλιον Βορδιγαλικῶν οἴνου πωλεῖται
 δύο δραχμάς, Οὐγγρικῶν δὲ περὶ τὰ 35 λεπτά. Ἄν
 ἐδῶ ἐρεθισθῶσιν ὀλίγον, ἐμβαίνουν κάποτε εἰς συζη-
 τήσεις πολιτικὰς· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἦναι βεβαιότατοι
 ὅτι δὲν ὑπάρχει κατασκοπὸς εἰς τὴν συντροφίαν αὐτῶν·
 καθότι ἕνας λόγος ἀπροφύλακτος ἀρκεῖ νὰ τοὺς καθυ-
 ποβλήσῃ διὰ χρόνους εἰς ἐπαγρύπνησιν, ἀκόμη δὲ καὶ
 νὰ τοὺς πέμψῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Μ' ὄλον τοῦτο, δὲν
 ὑπάρχει πόλις Εὐρωπαϊκὴ, ὅπου συζητοῦνται θερμότε-
 ρον τὰ πολιτικὰ, ὅπου ὁ βασιλεὺς ἐπαινεῖται ἢ φέγγε-
 ται πλὴν ἐλευθερία, ἢ ὅπου ἀμφισβητοῦσι περὶ συντάγ-
 ματος πληρῆστερον, παρὰ εἰς τὸ Βερολίνον· πλὴν ταῦτα
 γίνονται παντοτε ἰδιαίτερος.

Οἱ ἐργαταὶ ἀπέχουσι πολὺ μακρὰν εὐδαίμονος κατα-
 στάσεως. Οἱ ἐργοδοταί, ὀλίγον κερδαίνοντες, δὲν ἐμ-
 ποροῦν νὰ πληρῶνωσι μεγάλους μισθοὺς εἰς τοὺς ἑαυτῶν
 ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ὅμως προβλέπουσι τὰς τροφὰς
 καὶ τὸ κατολυμα.

Ἀπὸ τὰς κατωτέρας τοῦ λαοῦ τάξεις, τριῶν εἰδῶν
 ἀνθρώποι πρέπει νὰ σημειωθῶσιν, ὡς ἀποκτήσαντες
 φήμην εἰς τὸ Βερολίνον καὶ τὴν Πρωσσίαν, τοῦτέστιν,
 αἱ ἰχθυοπώλαινοι, οἱ γνωστότατοι, καὶ οἱ Βοϊγτλάν-
 δοί. Αἱ ἰχθυοπώλαινοι φημίζονται ὄχι ὀλιγώτερον

ἐνταῦθα παρ' ἄλλαχ' διὰ τὴν εὐστροφίαν τῆς γλώσσης των καὶ τὴν ταχύτητα τῆς προφορᾶς των. Νέοι, κλίσειν ἔχοντες νὰ γελᾶσωσιν, ὑπαγοῦν συχνὰ εἰς τὸ ἰχθυοπωλεῖον, καὶ ζητοῦν νὰ πειραξῶσι κάμμιαν ἀπ' αὐτὰς· ἐρεθισθεῖσα ἐκείνη, πηδᾷ ευθὺς ἐπάνω, βαλλει τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν ἰσχυῶν, καὶ ἐξεμεῖ βωμολοχίας καὶ ὕβρεις κάποτε δι' ἐν τεταρτημόριον τῆς ἕρας ἀδιακόπως. Οἱ γωνιοσταταί εἶναι πτωχοὶ, δυστυχεῖς ἄνθρωποι, οἵτινες περιμένουν εἰς τὰς γωνίας τῶν ὁδῶν, ζητοῦντες ἔργον ὡς βαστάζοι μὲ πληρωμὴν μετριωτάτην. Εἶναι δ' ἐπίσημοι διὰ τὴν πολυποσίαν αὐτῶν, καὶ διὰ τὴν γνώρισιν ὄλων τῶν τοῦ Βερολίνου ἀστυεισμῶν· καθότι πᾶσα μεγαλόπολις ἔχει τοὺς ἰδίους αὐτῆς ἀστυεισμούς, τὸ δὲ Βερολίνον εἶναι διαβόητον κατὰ τοῦτο. Οἱ Βοίγτλανδοὶ εἶναι οἱ πλέον ἄγροικοι, ἀκαλλιέργητοι, ἐξευτελισμένοι κάτοικοι διαφόρων γειτωνιῶν εἰς τὸ ἀρκτικὸν μέρος τοῦ Βερολίνου· χηρῆσμοι δὲ ἄνθρωποι σπανίως περνοῦν ἀπὸ τὰς συνοικίας των, ἐκ φόβου μὴ συναπαντηθεῖσι μὲ τὸ ἄθλιον καὶ δυστυχεῖς τοῦτο γένος.

Τόποι ἀνάσεως εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου εὐρίσκονται πολυπληθεύοντες, ὅλοι δὲ γέμουν εἰς τὸ ἄκρον τὰς Κυριακάς· ἐξ αὐτῶν εἶναι καὶ ὁ περίφημος καὶ ὀρειότατος Ζωολογικὸς Κήπος (ὅστις ὅμως δὲν περιέχει ζῷα) μετὰ τῶν πολυαρίθμων καφενείων του. Παραπονεῖται δὲ ὁ Πρωσσοὺς ὅτι δὲν ἔχει ἀδειαν νὰ καπνίξῃ εἰς τὸν εὐρύχωρον τοῦτον κήπον, ὅπου βαδίζει τις ἐν τεταρτημόριον τῆς ἕρας χωρὶς νὰ ἴδῃ κατοικίαν, ἢ κάποτε καὶ ν' ἀπαντήσῃ ψυχὴν. Εἶναι δὲ ἀπηγορευμένον τὸ καπνισμὸν καὶ εἰς τὰς ὁδοὺς ὄλων τῶν πόλεων καὶ κωμοπόλεων· ἄθεν καὶ φαίνεται ὁ χαρακτήρ τοῦ ἀστυνομικοῦ συστήματος τῆς Πρωσσίας, — αὐθαίρετος ἀκόμη καὶ εἰς τὰ παραμικρά.

Οἱ πολιτικοὶ ἄρχοντες καὶ ὑπάλληλοι τῆς Πρωσσίας εἰς τινὰς μὲν κλάδους εἶναι ὑπόχρεοι νὰ ἐργάζωνται κοπιαστικώτατα, ὡς, παραδείγματός χάριν, εἰς τὸ ταχυδρομεῖον· εἰς ἄλλους δὲ πραττοῦν πολλὰ ὀλίγον· ὅλοι πληρόνται μέτρια. Οἱ στρατιωτικοὶ ἐνοχλοῦνται ἀδιακόπως μὲ μικρὰς ὑπηρεσίας καὶ γυμνάσεις. Τὸν χειμῶνα, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὀριμωτέρων πάγων, ἐξασκοῦνται εἰς εὐρύχωρα γυμναστήρια, ὠκοδομημένα εἰς τὰ περιπόλια τοῦ Βερολίνου, περικλείοντα δὲ μεταξὺ τεσσάρων τοίχων ἰκανὴν ἔκτασιν μὲ καμαρωτὴν στέγην. Κατὰ τῆς Πρωσσιακῆς στρατολογίας τοὺς κανονισμούς, πᾶς ἕνας χωρὶς ἐξάφρῃσιν εἶναι ὑπόχρεος νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὸ στρατεῖμα· πλὴν μὲ τὴν διάκρισιν ταύτην, ὅτι ὁποῖος δύναται νὰ ὑπερέβῃ τὴν ἀπαιτούμενην ἐξέτασιν, καὶ νὰ παρασκευασθῇ ἀπ' ἑαυτοῦ, δουλεύει ἐν μόνον ἔτος, οἱ δὲ μὴ δυνάμενοι νὰ πράξωσι ταῦτα ὀφείλουσαν νὰ δουλεύσωσι τρία· μετέπειτα ὅμως δὲν ὑπόκεινται πλέον εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν, ἐκτὸς κατὰ τὸ διάστημα τοῦ πολέμου. Ὑποκατάσταται, καθὼς εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν συγχωροῦνται ἄνικανότης μόνον ἐξαιρεῖ ἀπὸ θούλευσιν,

Εἰς τὸ Βερολίνον ὑπάρχει πανεπιστήμιον, καὶ διάφορα γυμνάσια· εἰς ὅλα ὅμως ταῦτα, δίδονται παραπολύ εἰς κλασικὰ μαθήματα, ἀμελοῦντες τὰς ἐπιστήμας· ἄλλως ἔχει τὸ πρᾶγμα εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν Πολυτεχνικὴν Σχολὴν, τὴν ἀνοιγομένην τὰς Κυριακάς διὰ τεχνίτας. Εἰς τὸ πανεπιστήμιον αἱ ἱατρικαὶ μάλιστα ἐπιστήμαι παραδίδονται καλῶς· αὐτοῦ δὲ, ὡς καὶ εἰς ἄλλα πανεπιστήμια τῆς Γερμανίας, γεννῶνται ἱατροὶ τόσον ἐξοχοί, ὅσον ὁποιοιδήποτε εἰς τὸν κόσμον. Οἱ νοσημονέστεροι τῶν κατοίκων τοῦ Βερολίνου, ὡς καὶ οἱ τῶν πλειοτέρων Γερμανικῶν πόλεων, ὑπεραγαποῦν μεταφυσικὰς ἐρεῦνας, περὶ τὰς ὁποίας στρέφονται οἱ διαλογισμοὶ καὶ ἡ συνομιλία τοσοῦτον, ὅσον εἰς ἐπικρατείας ἐλευθερωτέρας περὶ τὰ πολιτικά· τοῦτο δὲ καλῶς γνωρίζουσα ἡ Πρωσσιακὴ κυβερνήσις ἐνθαρρύνει πολὺ τὴν σπουδὴν τῆς ἠθικῆς φιλοσοφίας.

Ἡ μαγειρικὴ τέχνη εἰς τὸ Βερολίνον δὲν εἶναι παρὰ διὰ τὸ πολυποίκιλον αὐτῆς ἀξιοσημείωτος· ὁ μάγειρος τοῦ Βερολίνου ἀναγκη πᾶσα νὰ δύναται νὰ κάμνῃ δώδεκα διαφορὰ προσφορὰ ἐκ γεωμήλων, καὶ νὰ μαγειρεύῃ κομματιὸν κρέατος κατὰ ὅκτω διαφόρους τρόπους. Ἰχθύες, ὄρνιθες, καὶ κυνήγιον, τρώγονται πολὺ. Τοῦ γεύματος ἡ γενικὴ ἕρα εἶναι τὰς δώδεκα ἢ τὴν μίαν. Πᾶσα οἰκογένεια πίνει καρὲν τὸ πρωτὸ καὶ μετὰ τὸ γεῦμα. Ὁ τρόπος τῆς μαγειρικῆς των ὑπερεπαινεῖται ἀπὸ τοὺς ἐντοπίους· ἀλλὰ τὰ θερμὰ των ῥοφήματα (σοῦπαι) βλαπτουν ἐξίσου τοὺς ὁδόντας καὶ τὸν στόμαχον.

Τὸ 1620 τοῦ Βερολίνου οἱ κάτοικοι ἦσαν μόνον 10,000, τὸ δὲ 1688 δὲν ὑπερβαίναν 18,000· τὸ 1721 ἐσυμποσοῦντο εἰς 53,355, καὶ τὸ 1775 εἶχαν αὐξήσῃν εἰς 135,580. Τὴν παροῦσαν ἑκατονταετηρίδα ἔστο.θη πολὺ ταχύτερα ἡ αὐξήσις· ἀπὸ 157,696 κατὰ τὸ 1811 ἀνέβησαν εἰς 178,811 τὸ 1817· τὸ δὲ 1828 εἰς 236,850, καὶ τὸ 1831 εἰς 246,475. Πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1834 ἐλογαρίζοντο ὡς 252,000, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν 4,700 Λατῖνοι, καὶ 4,500 Ἰουδαῖοι, αἱ δὲ λοιπαὶ Διαμαρτυρούμενοι.

Ἡ ΕΚ ΘΑΛΙΦΕΩΝ ΩΦΕΛΕΙΑ.

Τὸ ἀκόλουθον εἶναι ἀπόσπασμα ἐξ ἐπιστολῆς, τὴν ὁποίαν ἐπεμψεν ὁ Ὄβερλίνος πρὸς γυναῖκα, ἣτις εἶχε δοκιμάσειν πολλὰς ἀλλεπαλλήλους θλίψεις· δείχνει δὲ καὶ τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ πίστιν καὶ θερμὴν εὐλάβειαν, καὶ τὸν ἀπλοῦν τρόπον, μὲ τὸν ὁποῖον ἐξέφραζε τῆς καρδίας αὐτοῦ τὰ αἰσθήματα·—

Ἐχω ἐμπροσθέν μου δύο πέτρας, κατὰ μίμησιν πολυτίμων λίθων, αἵτινες ὁμοιάζουν ἐντελῶς κατὰ τὸ χρῶμα, τὸ νερὸν, καὶ τὴν καθαρότητα· ἀλλ' ὡς πρὸς τὴν λάμψιν διαφέρουν πολὺ. Ἡ μὲν θαμβόνη ἀπὸ τὴν λαμπρότητα, τῆς δὲ ἡ λάμψις εἶναι ἀσθενής, ὥστε ὁ ἀφθαλμὸς δὲν λαμβάνει εὐχαρίστησιν ἀπὸ τὴν θέαν. Πόθεν ἡ διαφορὰ αὕτη; Τὸ αἴτιον εἶναι τοῦτο. Ἡ

μία ἔχει μόνον ὀκτὼ κοψίματα· ἡ δ' ἄλλη ὀγδοήκοντα. Τὰ κοψίματα ταῦτα γίνονται μὲ ἐργασίαν βίαιωτάτην· χρειάζεται νὰ κόψῃ τις, νὰ ὀμαλύνῃ, καὶ νὰ ὑαλίση. Ἐὰν ἦσαν ἐμφυχοὶ αἱ πέτραι αὗται, καὶ ἠμπόρουσαν νὰ αἰσθανθεῖσι τί ὑπέφεραν, ἢ λαβοῦσα ὀγδοήκοντα κοψίματα ἤθελε νομίσειν τὸν ἑαυτόν της δυστυχεστάτην, καὶ φθονήσειν τὴν καλοτυχίαν τῆς ἄλλης, ἢ ὁποία, ὀκτὼ μόνον λαβοῦσα, εἶχεν ὑποφέρειν τὸ δεκατημέριον τῶν παθημάτων ἐκείνης. Πλὴν ἡ μὲν ἐργασία, ἀφοῦ μίαν φορὰν γένη, τελειώνει· ἡ δὲ μεταξὺ τῶν δύο πετρῶν διαφορὰ μίμει διὰ πάντα· ἡ ὀλίγον παθοῦσα ἀμαυρόνεται διόλου ὑπὸ τῆς παθοῦσης τὰ πολλά.

Δὲν ἐμπορεῖ τοῦτο νὰ ἐξηγήσῃ ὁποσοῦν τὸ ῥητὸν τοῦ Κυρίου μας, τοῦ ὁποίου οἱ λόγοι πάντοτε ἀναφέρονται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εἰς τὴν αἰωνιότητα· «Μακρόριοι οἱ πενθοῦντες, ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται» — μακαριοὶ, εἴτε χωριστὰ θεωρούμενοι, εἴτε παραβαλλόμενοι μὲ τοὺς ὅσοι δὲν ὑπέφεραν τόσας θλίψεις. Ὡ! ἂς ἠδύναμεθα πάντοτε νὰ πίπτωμεν εἰς τὰς ἀγκαλάς του ὡς παῖδια, νὰ πλησιάζωμεν εἰς αὐτὸν ὡς ἀρνία ἀβοήθητα, καὶ πάντοτε νὰ τοῦ ζητῶμεν ὑπομονὴν, ὑπόκλισιν, ὀλοτελῆ ἀφοσίωσιν εἰς τὸ θελήμα του, πίστιν, καὶ ἐγκόρδιον ὑπακοὴν εἰς τὰς ἐντολάς, τὰς ὁποίας δίδει εἰς τοὺς ὅσοι θέλουν νὰ ἦναι μαθηταὶ του. «Κύριος ὁ Θεὸς θέλει ἐξαλείψῃν τὰ δάκρυα ἀπ' ὅλα τὰ πρόσωπα», λέγει ὁ Ἡσαΐας. Παρατηρεῖ δὲ καὶ ὁ ἅγιος Παῦλος, «Τὸ γὰρ παραυτίκα ἐλαφρὸν τῆς θλίψεως ἡμῶν καθ' ὑπερβολὴν εἰς ὑπερβολὴν αἰώνιον βόρος δόξης κατεργάζεται ἡμῖν.»

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ἈΝΘΡΩΠΟΥ.

Εἰς ὅλους τοὺς τόπους καὶ εἰς ὅλους τοὺς καιροὺς εὐρέθη κοινωνία ἀνθρωπίνη, ὅπου εὐρέθησαν ἴχνη τινὰ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἄν ἠδύνατο ἐν ἄτομον ἀνθρώπου νὰ ὑπάρχῃ τῶντι καθ' ἑαυτὸ, ἤθελεν εἶσθαι ἀδύνατον νὰ πολυπλασιασθῇ. Ἡ χρεία τοῦ γεννᾶν, ἐμφυτος οὖσα εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, πλησιάζει τὸ ἄρῃεν πρὸς τὸ θῆλυ, καὶ ἡ ἐντεῦθεν τεκνογονία ἀναπτύσσει τὸ αἰσθημα τῆς συγγενείας. Ἄν εἰς τὰ μαστοφόρα ζῷα ἐν γένει τὸ τέκνον ἐμπορῇ νὰ χωρισθῇ ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἀφοῦ μόλις παύσῃ εἰς αὐτὸ ἡ χρεία τοῦ θηλασμοῦ, εἰς τὸ ἀνθρώπινον ὅμως εἶδος τὸ τέκνον διὰ τὴν ἀδυναμίαν του βιάζεται νὰ μὴν ἀχώριστον ἀπὸ τοὺς γονεῖς τουλάχιστον ἕως δώδεκα ἔτη. Εἰς τοῦτο τὸ μεταξὺ γεννῶνται ἄλλα τέκνα, καὶ συγγρόνως αὐξάνει τὸ φίλτρον μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν γονέων. Τὸ φίλτρον τοῦτο ἀναπτύχθῃ ἀμοιβαίως εἰς τὰ τέκνα ἐκ τῶν βοηθειῶν τὰς ὁποίας λαμβάνουν παρὰ τῶν γονέων, προετοιμάζει βοηθείας εἰς τὸ γῆρας τούτων, καὶ εἶναι νέον αἴτιον ἐνώσεως.

Εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις, καὶ μὴ ὑποθεθεῖσθαι χρείας μονώσεως, ἡ εὐπαρξία ἡμῶν αὐξάνει, ὅταν συ-

ζῶμεν μὲ ἄνθρωπους, ἐλαττόνεται δὲ, ὅταν ζῶμεν μεμονωμένοι. Ἐντεῦθεν εἰς τὴν μόνωσιν ἡμῶν, ὅταν τύχη, παραλαμβονομεν διὰ συντροφίαν ζῷα κατωτέρου εἶδους, ἢ συνοικειούμεθα μὲ ἄψυχα πράγματα, ζητοῦντες οὕτω νὰ ἀναπληρώσωμεν τὸ κενόν, τὸ ὁποῖον αἰσθανόμεθα εἰς τὴν ψυχὴν μας.

Διὰ τῆς γινόμενης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνακοινώσεως αἰσθανόμεθα ὅτι αἱ μὲν ἠδοναὶ ἡμῶν αὐξάνουν, αἱ δὲ λύπαι ἐλαττόνονται. Ἐχομεν χρείαν συλλυπήσεως εἰς τὰ λυπηρά, καὶ ἡ εὐχαρίστησις ἡμῶν εἰς τὰς εὐτυχίας δὲν εἶναι τελεία, ἐὰν δὲν ἦναι ὀπρημένη.

Ὅλαι αἱ κοινωνικαὶ παθήσεις, ἀγάπη, εὐγνωμοσύνη, κτλ., μᾶς προξενοῦν ἠδονὴν· ἐξ ἐναντίας δὲ ὅλαι αἱ ἀντικοινωνικαί, μῖσος, θυμὸς, ἐκδίκησις, κτλ., συνεπιφέρουν λύπην.

Μᾶς ἠδύνει ἡ ὑπόληψις, διότι συνάπτει μὲ τὰς ἰδικὰς μας δυνάμεις τὰς τῶν ἄλλων· μᾶς λυπεῖ ἡ καταφρόνησις, διότι χωρίζει τὰς δυνάμεις τῶν ἄλλων ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μας.

Ὁ ἄνθρωπος, ἔχων πλειοτέρας ἰδέας παρὰ τὰ ζῷα, γνωρίζει καλῆτερα τοὺς περικυκλούντας αὐτὸν κινδύνους, ὅθεν ἔπεται νὰ ἦναι καὶ πλέον δειλός. Ἡ μεγαλύτερα λοιπὸν κρίσις αὐτοῦ καὶ ὁ μεγαλύτερος φόβος πρέπει νὰ τὸν κάμνωσιν νὰ ἐκτιμᾷ τὴν ὠφέλειαν, τὴν ὁποίαν δύναται νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ τοὺς ὁμοίους του, διὰ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῶν εἰς τὰς χρείας του, καὶ διὰ τῆς συνδρομῆς τῆς θελήσεως καὶ τῶν δυνάμεων αὐτῶν μὲ τὴν ἰδικὴν του. Ἐντεῦθεν πανταχοῦ εὐρέθη γλώσσα ἐναρθρος μᾶλλον ἢ ἥττον τελειοποιημένη, ἣτις, εὐκόλυνουσα τὴν ἀμοιβαίαν ἀνακοίνωσιν τῶν χρεῶν, εὐκόλυνει καὶ τὴν ἐνέργειαν τῶν πρὸς ἐκπλήρωσιν μέσων.

Ἡ κοινωνία δὲν εἶναι, δὲν ἐστάθη, καὶ δὲν θέλει εἶσθαι ποτὲ ἄλλο παρὰ γενικὴ ἀγορὰ, ὅπου ἕκαστος πωλεῖ τὰ ἰδικὰ του πράγματα, ἢ τὰς ὑπηρεσίας του, διὰ νὰ λαμβάνῃ ἀντὶ τούτων τὰ πράγματα ἢ τὰς ὑπηρεσίας τῶν ἄλλων. Εἰς τὴν συναλλαγὴν τούτων ἕκαστος οἶδε ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν χρείαν ὀλιγώτερον, δι' ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἐκτιμᾷ περισσώτερον, καὶ οὕτω ἡ κοινωνία γίνεται εἰς ὅλους ὠφέλιμος.

Ἀκόμη καὶ ὅταν οἱ ἄνθρωποι κάμνωσιν ὑπηρεσίας κατὰ τὸ φαινόμενον ὄφρα, ἐμπορεῖ τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ τότε κάμνουν συναλλαγὴν· δίδουν μέρος τῆς καταστάσεώς των, ἢ τοῦ χρόνου, διὰ νὰ ἀπολαύσωσι τὴν ζωηροτάτην, τὴν πλέον ἀξέπαινον ἠδονὴν, τὴν τῆς ευεργεσίας, ἢ διὰ νὰ ἐλευθερωθεῖσιν ἀπὸ τὸ βαρῦτατον ἄλγος, τὸ ὁποῖον εἶναι νὰ βλέπῃ τις ἄλλον πασχόντα.

Ἡ ἐργασία πολλῶν ἀνθρώπων ἐνωμένων δίδει μεγαλύτερον γινόμενον παρὰ ἡ ἀτομικὴ ἕκαστου.

Ὅταν πολλοὶ ἐργάζωνται ὑπὲρ ἀλλήλων, ἕκαστος ἐμπορεῖ νὰ δοθῇ εἰς ἐν τι ἔργον, πρὸς τὸ ὁποῖον ἔχει μεγαλύτεραν κλίσιν, καὶ ἐντεῦθεν γίνεται τελειότερον,

Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις ἀναπτύσσονται καὶ ἐκτείνονται εἰς τὴν κοινωνίαν πολὺ πλέον παρὰ εἰς τὴν ἀκοινωνήτον καταστάσιν· διότι πρῶτον μὲν κἀνεὶς δὲν

ἐμπορεῖ νὰ βλέπη τὰ πάντα ἀφ' ἑαυτοῦ· ἔπειτα, εἶναι πλέον εὐκόλον νὰ μανθῶνῃ τις παρὰ νὰ ἐφευρίσκῃ ὄθεν, πολλῶν ἀνθρώπων συγκοινωνούντων ὁμοῦ, τὸ παρατηρηθὲν ἀπὸ τινος εὐθὺς γίνεται γνωστὸν εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ φθάνει νὰ εὐρεθῇ εἰς τινὰ ἐξ αὐτῶν σπινθὴρ μεγαλοφυΐας, διὰ νὰ ἐκλαμπῆ φῶς, καὶ νὰ γίνωσι πολῦτιμοι ἀνακαλύψεις κτῆμα παντῶν, καὶ κληρονομία τῶν μεταγενεστέρων.—ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΒΑΜΒΑ.

ΧΕΙΡΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ
ΒΡΕΤΑΝΙΑΣ.

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ τῶν ἀποκτώντων τὰ πρὸς ζωὴν εἰς τὴν Μεγάλῃν Βρετανίαν ἀπὸ ἑνα μόνον κλοδὸν τῶν χειροτεχνημάτων αὐτῆς.—τὴν ἐργασίαν τοῦ βαμβακίου,—λογαριάζεται ἀπὸ 1,200,000 ἕως 1,400,000, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ὅσοι καταγίνονται εἰς τὴν κατασκευὴν καὶ διόρθωσιν τῶν μηχανῶν καὶ οἰκοδομῶν.

Τὸ 1764 ἡ ποσότης τοῦ εἰσαχθέντος βαμβακίου δὲν ἔφθανεν εἰς 4,000,000 λίτρας· τὸ 1785 ἦτον 17,992,882· τὸ δὲ 1835, μετὰ πεντήκοντα μόνον ἔτη, ἀνέβη εἰς 363,702,963 λίτρας. Τὸ 1790 ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν ἐξαχθέντων βαμβακερῶν ὑφασμάτων ἦτον 1,662,369 στερλίναι· τὸ δὲ 1835 ἡ ὀλικὴ ἀξία ὑπερέβαινε 22,000,000 στερλινῶν. Ἡ ὀλικὴ ἀξία τῶν χειροτεχνουμένων ὑφασμάτων καὶ διὰ τὸ ἠνωμένον βασιλεῖον τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας καὶ Ἰρλανδίας καὶ διὰ ξένας ἀγοράς λογαριάζεται ὡς £34,000,000.

Τὸ 1813 ὑπῆρχαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μόνον 2,400 διὰ χειρὸς ἰστοουργεῖα· τὸ 1820 εἶχαν αὐξήσῃν εἰς 14,150· τὸ 1829 εἰς 55,500· καὶ τὸ 1835 εἰς 116,801.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν παντοειδῶν ὑφαντικῶν ἐργοστασίων, ὅπου μεταχειρίζονται τὰς ἀτμοκινήτους μηχανάς, ἦτον, εἰς τὸ 1834, 3,236· οἱ δὲ εἰς αὐτὰ ἐνασχολούμενοι ἐργεταὶ ἀνέβαιναν εἰς 355,373. Ἐκ τοῦ ἀκόλουθου ἐπισήμου πίνακος φαίνεται ἡ ἔκτασις καὶ ἀξιολογότης ἑκαστοῦ κλοδοῦ τῶν μεγάλων ὑφαντῶν χειροτεχνημάτων.—

Ἐργοστάσια Βαμβακίου, 1304	Ἀνθ. ἐνασχολούμενοι	220,134
,, Μαλλιῶν 1322	,,	71,274
,, Μεταξίου 263	,,	30,682
,, Λίνου 347	,,	33,283

Τὸ οἰκοδόμημα, ὅπου κατασκευάζονται τὰ βαμβακερὰ ὑφάσματα,—τὸ ἐργοστάσιον, μετὰ τῶν εἰς αὐτὸ περιεχομένων μηχανῶν,—ἀξίζει περὶ τὰς 100,000 λίτρας στερλίνας. Συνήθως εἶναι ἑπταστεγόν· ἀλλ' ὁ κόπος τοῦ ἀναβαίνειν εἰς τὰ ἀνώτερα μέρη τὸσον ὑψηλοῦ κτιρίου ἀποφεύγεται διὰ τινος μηχανῆς, ἥτις ἀναβιβάζει καὶ τὰς πραγματείας καὶ τοὺς ἐργατάς.

ΤΑ ΠΗΠΤΟΝΤΑ ΦΥΛΛΑ.—Δὲν πρέπει νὰ φανταζώμεθα ὅτι τὰ πίπτοντα φύλλα χάνονται ὅλως διόλου, πλὴν μὴ χρησιμεύοντα· καὶ ὁ ὀρθὸς λόγος καὶ ἡ πεῖρα μᾶς διδάσκουν τὸ ἐναντίον. Τίποτε δὲν χάνεται, τίποτε δὲν εἶναι ἄχρηστον εἰς τὸν κόσμον· ὄθεν καὶ τὰ

φύλλα, ὅσα πίπτουν ἀπὸ δένδρα καὶ φυτὰ, χρησιμεύουν· σήπονται, καὶ κοπρίζουν τὴν γῆν. Ἡ χιών καὶ ἡ βροχὴ διαχωρίζουν ἐξ αὐτῶν τὰ ἀλατῶδη μόρια, καὶ μεταφέρουν αὐτὰ εἰς τὰς ρίζας τῶν δένδρων· ὁπόταν δὲ τὰ φύλλα ἦναι οὕτω ἐστρωμένα ἐπὶ τῆς γῆς, προφυλάττουν τὰς ρίζας νέων φυτῶν, σκεπάζουν τοὺς σπόρους, καὶ διατηροῦν περὶ αὐτῶν τὴν ἀναγκαίαν θερμότητα καὶ ὑγρασίαν. Τοῦτο παρατηρεῖται κατ' ἐξαιρέτον εἰς φύλλα δρυός· γίνονται κόπρος ἀξιόλογος ἔχι μόνον εἰς τὸ δένδρον αὐτὸ, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ τρυφερὰ βλαστάρια· μαλιστα δὲ χρησιμεύουν εἰς νομάς, βοηθοῦντα τὴν αὐξήσιν τοῦ ὑπ' αὐτῶν καλυπτομένου χόρτου. Τόσον δὲ εἶναι ἀξιόλογοι αἱ ὠφέλειαι αὗται, ὥστε φύλλα πεπωκῶτα οὐδέποτε συννογονται διὰ ν' ἀπορρίψωσιν, ἐκτὸς ἂν ἦναι τόσον ἀφθονα, ὥστε νὰ πνίγεται μᾶλλον παρὰ νὰ τρέφεται ὑπ' αὐτῶν ὁ χόρτος.

ΑΝΑΤΡΟΦΗ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ.—Πεπαιδευμένη καὶ καλῶς ἀνατετραμμένη γυνή, μὲ γνώσεις καὶ μὲ τρόπους, εἶναι ἀγαθὸν ἀνεκτίμητον, πλοῦσμα τὸ ὁποῖον δὲν ἔχει σύγκρισιν· τὸ πρόσωπον αὐτῆς εἶναι ἀγγελικόν, ἡ συνομιλία τῆς ἐπουρανίου· ὀλη μαλακότης καὶ γλυκύτης, εἰρήνη, ἀγάπη, ευφυΐα, καὶ ἀγαλλίασις. Κατὰ παντὰ εὐχαριστεῖ τὰς πλέον ὑψηλὰς ἐπιθυμίας· ὁ δὲ ἀνὴρ, ὅστις ἔλαβε μίαν τοιαύτην διὰ μερίδιόν του, ἄς χαίρεται μόνον αὐτὴν, καὶ ἄς ἐγνωμονῇ. Ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους, ὑπόθεσε τὴν αὐτὴν γυναῖκα χωρὶς ἀνατροφῆν, καὶ ἰδοὺ τί ἔπεται.—Ἄν ἔχη ἀγαθὴν ἐκ φύσεως διαθεσιν, ἡ ἀπαιδευσία τὴν καθιστάνει εὐαπατητὸν καὶ ἄστατον· ἡ εὐφυΐα, διὰ τὴν ἀμάθειαν, κόμνει αὐτὴν ὀκληρᾶν καὶ καλὸν· ἡ δὲ ἀκρισία καὶ ἡ ἀπειρία καθιστάνου αὐτὴν φαντασιώδη καὶ αὐτογνώμονα. Ἄν ἡ διαθεσις αὐτῆς ἦναι πονηρὰ, ἡ ἀπαιδευσία τὴν κόμνει χειροτέραν· γίνεται δὲ ὑπεροπτικὴ καὶ ὑβρίστρια. Ἄν κλίνη πρὸς τὸν θυμὸν, ἀγύμναστος οὕσα νὰ χαλιναγωγῇ τὰ πάθη, καταντᾷ ἐριστικὴ καὶ θορυβώδης. Ἄν δὲ πρὸς τὴν ὑπερηφανίαν, ἡ ἐκ τῆς κακῆς ἀνατροφῆς ἀδιακρισία κόμνει αὐτὴν ἀλαζόνα καὶ ἀξιογέλαστον.

ΑΛΑΣ.—Μολοντί τὸ ἄλας δὲν εἶναι τροφῆς εἶδος, χωρὶς ὅμως αὐτὸ ἡ τροφὴ ἤθελε χρησιμεύειν ὀλιγώτατον· ἀπαιτεῖται πρὸς ὑγείαν, καὶ ἴσως πρὸς ζωὴν. Εἰς τὴν Ὀλλανδίαν κατεδικάζοντο ποτὲ οἱ κατοικοὶ εἰς ἀποχὴν ἄλατος, καὶ κατὰ συνέπειαν ἐνωχλοῦντο φοβερᾶς ἀπὸ σκώληκας. Ἰατρός τις μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἰς τὴν νῆσον Μαυρίτιον οἱ τῶν πολιτῶν ἀγοραστοὶ δοῦλοι σπανίως λαμβάνουν ἄλας, καὶ ὑπόκεινται εἰς σκώληκας μὲ ὑπερβολὴν· οἱ δὲ τῆς κυβερνήσεως δοῦλοι καὶ οἱ κατάδικοι λαμβάνουν ἄλας μετὰ τῆς τροφῆς των, καὶ σπανίως πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσον αὐτὴν.—Ἐκ τοῦ ἐναντίου, παραπολὺ ἄλας, κατ' ὅποιανδήποτε μορφήν καὶ ἂν λαμβάνεται, εἶναι πάντοτε βλαβερὸν.

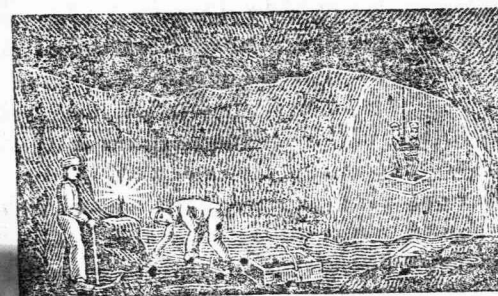
*Ἄ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήτ' ὄρα.

ΑΠΟΣΗΑΣΜΑ ΕΞ ΟΔΟΠΟΡΙΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΣΟΥΗΔΙΑΝ.

ΜΙΑΝ ἡμέραν μακρὰν τῆς Στοκόλμης εὐρίσκειται ἡ Οὐφαλία, μητρόπολις ἄλλοτε τοῦ βασιλείου, κειμένη εἰς εὐφορὸν πεδιδά, διαιρουμένη δὲ ἀπὸ ποτάμιον εἰς τὸ μέσον, καὶ ἔχουσα ὀρθογωνίως κομμένης ὄλας τὰς ὁδοὺς, εἰς δὲ τὸ κέντρον μεγάλην πλατεῖαν. Ὀλίγαι τινὲς οἰκίαι φαίνονται λιθόκτιστοι, αἱ δὲ λοιπαὶ ὄλαι κατασκευάζονται ἀπὸ ξύλα μόνον, καὶ βαφονται ἐξωτερικῶς μὲ κόκκινον χρῶμα.

Εἰς τὴν μεγάλην πλατεῖαν εὐρίσκειται ἡ πρώτη ἐκκλησία, Γοτθικὴ οἰκοδομή, ἔργον Γαλλοῦ ἀρχιτέκτονος, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὴν τὸ σχῆμα τοῦ εἰς Παρισίους ναοῦ τῆς Παναγίας (Notre Dame). Ἐκεῖ εἰς μικρὸν παρεκκλήσιον ἀπὸ μάρμαρον μὲ τέσσαρας πυραμίδας εἰς τὰς γωνίας φαίνεται καὶ ὁ τάφος τοῦ Γουσταβου Βαζα, τὸν ὁποῖον σέβονται κατ' ἐξοχὴν οἱ Σουηδοί· ἐπειδὴ γεννηθεὶς ἀπλοῦς καὶ δυστυχῆς πολίτης ἠλευθέρωσε τοὺς συμπατριώτας του ἀπὸ τὸν ζυγὸν τῆς ξενοκρατίας, καὶ ἔστερέωσε τὴν διαδοχικὴν μοναρχίαν, τῆς ὁποίας ἡ εὐγνωμοσύνη τοῦ λαοῦ κατέστησεν αὐτὸν ἀρχηγόν.

Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Οὐφαλίας εἶναι ἡ πρώτη δόξα καὶ τὸ καύχημα τῆς πόλεως ταύτης, ἐπειδὴ ἐκεῖθεν προήλθον διασημότεροι κατὰ τὴν σοφίαν ἄνδρες, μεταξὺ δὲ τούτων μαλιστα ὁ Λινναῖος, ὅστις, πτωχὸς τὸσον κατ' ἀρχάς, ὥστε ἐδανείζετο πρὸς χρῆσιν τὰ παλαιὰ τῶν συμμαθητῶν αὐτοῦ ὑποδήματα, κατήντησε διὰ τῆς ἐπιμελείας καὶ ἐπιμονῆς νὰ διορισθῇ καὶ διδάσκαλος τῆς βοτανικῆς εἰς τὸ πανεπιστήμιον αὐτὸ, καὶ διευθυντῆς τοῦ βοτανικοῦ κήπου.

Πλησίον τῆς Οὐφαλίας εὐρίσκονται περίφημα τινὰ σιδηρὰ μεταλλεῖα, ὄθεν ἐκφέρεται ὁ πρὸς κατασκευὴν χάλυβος ἀναγκαῖος σιδήρος εἰς τὴν Ἀγγλίαν, Γαλλίαν, καὶ ἄλλοῦ. Εἰς τὰ βαθέτατα ταῦτα ὑπόγεια καταβαίνουν οἱ ἄνθρωποι κρεμασμένοι εἰς μικρὸν κάδδον τρεῖς τέσσαρες ὁμοῦ. Πολλάκις ἐτρόμαξα, ὅτε τὸ φορεῖον τοῦτο ἐκτύπα ἀπὸ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο μέρος εἰς τὴν κατάβασιν· ἀλλ' ὁ φόβος μου κατήντησε μαλιστα ἀνυπερβλήτος, ὅτε ἐξαίφνης ἐσάλεψε σχεδὸν ὄλον τὸ σκοτεινὸν ἐκεῖνο σπήλαιον ἀπὸ τὸν κρότον καὶ τὴν βίαν τῆς πυροκόνεως, τὴν ὁποῖαν ἀνάπτοντες σχίζουσι τοὺς βράχους καὶ θραύουσι τὰς πέτρας, διὰ νὰ εὕρωσι τὸ

σιδηροῦχον ὄρυκτον, τὸ ὁποῖον ἔπειτα συντρίβοντες καὶ καίοντες μὲ ἀνθρακας ἀναλύουσι δις καὶ τρίς, ἕως οὗ σχηματίσῃ τὰ μεγάλα ἐκεῖνα στενὰ καὶ μακρὰ ἐλάσματα, τὰ εἰς ὄλους γνωστά.

Κατ' αὐτὴν τὴν περίστασιν ἐθαύμασα ἐξαιρέτως τὴν πρόνοιαν τοῦ Δημιουργοῦ, ἐπειδὴ ἐγέμισε τὸν μεταλλικὸν τοῦτον τόπον ἀπὸ διεξοδικὰ δαση, τῶν ὁποίων τὰ ξύλα εἶναι τόσον ἀναγκαῖα εἰς τὴν μεταλλουργίαν.

Τὸ πλεονέκτημα τοῦτο εὐρίσκειται καὶ εἰς τὴν Κόρσικαν· ἀλλ' ἡ Ἀγγλία ἔχει πολὺ ευκολωτέραν ἄλλην ἕλην, τοὺς γαιάνθρακας.

Πλησίον τῆς πόλεως Φαλοῦμ εἶδον ἄλλα μεταλλεῖα χαλκοῦ· ἀλλ' ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος καταβαίνει πεζός· ἐπειδὴ ἡ φύσις τοῦ τόπου ἐσυγχώρησε νὰ κόψωσιν εἰς τὸν βράχον βαθμίδας ἀλλεπαλλήλους, ὡς κλίμακος, ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως τὸ βάθος.

Ὁ χρυσὸς, ὁ ἀργυρὸς, ὁ χαλκὸς, καὶ ὁ σίδηρος, κατήντησαν πολῦτιμα καὶ ἀναπόφευκτα μέταλλα εἰς τὴν παροῦσαν κοινωνίαν· ἀλλὰ δὲν δύναται ἄνθρωπος νὰ ἴδῃ οὔτε νὰ ἐνθυμηθῇ χωρὶς φρίκην τοὺς κινδύνους, τοὺς ἰσχύους ὑποφέρουσιν οἱ μεταλλευταί, θαρμμένοι ζωντανοὶ εἰς τοὺς μεγάλους ἐκείνους τάφους, ἐργαζόμενοι ἡμίγυμνοι, καὶ τόσον ὠχροὶ καὶ ἀκαθάρμοι, ὥστε μόλις διακρίνονται.

Ἀναχωροῦντες ἐκεῖθεν εἰς τὴν Χριστιανίαν, κατέδραν τῆς Νορβηγίας, ὑπεφέραμεν τόσην ψύχραν, ὥστε ἡ πνοὴ ἡμῶν μετεβάλλετο εἰς κρυστάλλον. Ἐπεράσαμεν πολλὰς λίμνας, αἱ ὁποῖαι ὄλαι ἦσαν περικυκλωμέναι ἀπὸ καταπυκνα δαση, τῶν ὁποίων τὰ δένδρα ἐλαμπον τὴν νύκτα ὡς ἀδάμαντες διὰ τὴν παχυνῆν, ἡ ὁποῖα τὰ ἐσκέπαζεν· ὠδηγούμεθα δὲ εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τὸ βόρειον σέλας, λαμπρότατον φῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα, τοῦ ἰσχύου αἱ ποικιλόχροισ ἀκτίνες σκορπιζόμεναι ἀπετέλουν τὸ μεγαλοπρεπέστατον τῆς φύσεως θέαμα.

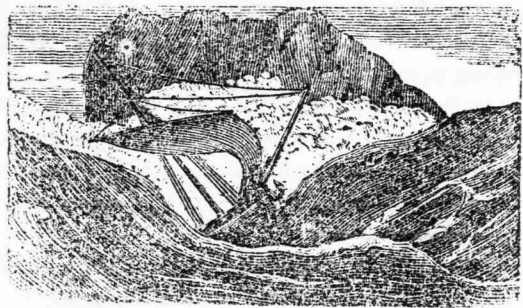
Ἡ Χριστιανία εἶναι ὠραία πόλις, ἔχει ευθείας καὶ πλατείας ὁδοὺς, καλοκτίστους δὲ οἰκίας. Οἱ χωρικοὶ τῆς Νορβηγίας εἶναι εὐτυχέστεροι παρὰ τοὺς Σουηδοὺς καὶ τοὺς Δάνους, ὡς ἔχοντες πολλὰ ἐλευθερίας προνόμια, δυνάμει τοῦ κώδικος τῶν νόμων, τὸν ὁποῖον ἐθέσπισεν ὁ βασιλεὺς Χριστιανὸς πῆμπος.

Τρέφονται δὲ μὲ μεγάλα ὄψαρια καὶ σπανίως μὲ ἄλμυρον κρέας. Διὰ τὴν ἔλλειψιν ἡ σπανιότητα τοῦ χόρτου, ἕως καὶ τὰ βοσκήματα τρέφονται ἐκεῖ μὲ ταρνευτὰ ὄψαρια. Μὴ ἔχοντες ἀρκετὸν σῖταν, μεταφέρουσιν αὐτὸν μακρόθεν δίδοντες εἰς ἀνταλλαγμὰ σίδηρον, χαλκόν, καὶ οἰκοδομικὴν ἢ ναυπηγήσιμον ξυλείαν, μὲ τὴν ὁποῖαν κατασκευάζουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς δρόμους. Ἐκτὸς τῶν εἰρημένων ἐδωδῶν οἱ χωρικοὶ ζητοῦσι μὲ μεγάλους κινδύνους τὰ πτηνὰ καὶ τὰ ὠά των εἰς αὐτὰς τὰς φωλεάς, πηγμένους ἐπάνω ἀποκρήμων καὶ υπερυψηλῶν βράχων, ὄθεν πίπτουσι πολλὰκις νεκροί.

Εἰς τὴν ὀδοπορίαν ταύτην ἐθαύμασα βλέπων ὡς πρᾶγμα παραδοξὸν λευκοῦς λαγωούς· ἀλλ' ἔμαθον ἔπειτα ὅτι αἱ ἄρκτοι, αἱ ἀλώπεκες, καὶ αἱ πέρδικες αὐταὶ

τοῦτο τὸ χρῶμα λαμβάνουσι τὸν χειμῶνα, ἕστε διὰ τὴν ὁμοιότητα τῆς χιόνος ἀποφεύγουσι τὴν καταδίωξιν τῶν ἐχθρῶν.—**ΑΝΘΩΛ. ΚΟΙΝ. ΓΝΩΣΕΩΝ.**

Τὰ παράλια τῆς Νορβηγίας φημίζονται διὰ δίνην, ἢ θαλασσοστρόβιλον τρομερώτατον, ὅστις σύρει ἐντὸς ἑαυτοῦ πλοῖα, ἕως δὲ καὶ κήτη, μίλια εἰσέτι ἀπέχοντα.

ΘΥΜΟΣΟΦΙΑ ΤΟΥ ΒΟΥΣ.—Εἰς τὴν νότιον Ἀφρικὴν ὁ βόσς θριαμβεῖ τελεία. Ἡ νόσις αὐτοῦ φαίνεται ἀνωτέρα τῆς τοῦ ἵππου, μόλις δὲ κατωτέρα τῆς τοῦ κυνός. Οἱ ὀττεντότοι ἔχουν τοὺς βέας οἰκιακούς, καὶ συντρέφουσ πάσης ἡδονῆς καὶ παντὸς κόπου τῶν εἰς δὲ τοὺς Κάφρους χρησιμεύουν ὡς υπερασπιστὰ καὶ δοῦλοι, βοηθοῦντες αὐτοὺς νὰ ἐπιμελῶνται τὰ ποιμνιά των, καὶ νὰ τὰ προφυλάττωσιν ἀπὸ ἐχθρῶν. Ἐνῶ τὰ πρόβατα βόσκουν, ὁ πιστὸς βόσς στέκει πλησίον αὐτῶν συμβοσκόμενος· προσεκτικὸς ὄμως εἰς τὸ βλέμμα τοῦ κυρίου του, μὲ τὸ παραμικρὸν νεύσιμον, περιτρέπει τὸν ἄγγρον, βιάζει ὀπίσω τὰ πλανώμενα πρόβατα, καὶ δὲν δείχνει ἕλεος εἰς ληστὰς ἢ καὶ ἀπλοὺς ζένους. Ἄλλ' οἱ βόες οὗτοι διδάσκονται νὰ πολεμῶσιν ὄχι μόνον τοὺς τὰ ποιμνία λαφυραγωγούντας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ ἔθνους. Πᾶν στρογγύμα ὀττεντότων προμηθεύεται ἀπὸ ἀγίλην βοῶν, οἵτινες, ἐξαπολούμενοι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ, ἀνατρέπουν ὅτι καὶ ἂν ᾔθελε τοὺς ἀπαντήσιν, καταβολῶν μὲ τὰ κέρατα, καὶ καταπατοῦν μὲ τοὺς πόδας, ποντα ὅστις ἐπιχειρεῖ νὰ τοὺς ἐναντιωθῇ, καὶ οὕτω πολλοὺς κερδαίνουν νίκην εὐκολὸν διὰ τοὺς κυρίους των, πρὶν ἐκείνοι ἀρχίσωσι κἄν τὴν μάχην.

ΩΑ Εἰς ΓΑΛΛΙΑΝ.—Ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐγῶν, ὅσα ἐξήχθησαν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν τὸ 1813, ἦτον 1,754,140. Μεταξὺ τοῦ 1816 καὶ 1822 ὁ ἀριθμὸς ἀνέβη ἀπὸ 8,733,000 εἰς 55,717,500· τὸ δὲ 1834 ὁ ἀριθμὸς εἶχεν αὐξήσῃν εἰς 90,441,600. Τὸ 1835, 76,190,120 ἀπεσταλθησαν εἰς τὴν Ἀγγλίαν, 80,800 εἰς τὸ Βέλγιον, 49,696 εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, 42,960 εἰς τὴν Ἑλβετίαν, 34,800 εἰς τὴν Ἰσπανίαν, καὶ 306,304 εἰς ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου. Τῶν ἐξαχθέντων κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἡ τιμὴ ὀλόκληρος ἐσυμποσῶτο εἰς 3,829,284 φράγκα. Ἡ ἐν Παρισίοις ἀνάλωσις λογαριάζεται ὡς 1158 αὐγὰ τὸν ἄνθρωπον, ἄνθρωποι 101,152,400. Ἡ δὲ εἰς ἄλλα μέρη τῆς Γαλλίας

ἀνάλωσις πρέπει νὰ λογαριασθῇ ὡς διπλασία ταύτης δι' ἕκαστον ἄτομον, ἐπεὶδὴ εἰς πολλὰ μέρη προσφάγιον ἀπὸ αὐγὰ καὶ γαλα κατεσκευασμένον εἶναι τροφή συνηθεστατή. Τὰ εἰς ὅλον τὸ βασίλειον ἀναλισκόμενα αὐγὰ, περικλειομένης καὶ τῆς πρωτεΐωσης, ἀναβαίνουν εἰς 7,231,160,000 πρῶσδες εἰς τὸν ἀριθμὸν τοῦτον τὰ ἐξαχθέντα καὶ τὰ διὰ μεταγέννησιν ἀπαιτούμενα, καὶ ἀκολουθεῖ ὅτι 7,380,925,000 αὐγὰ ἐγεννήθησαν εἰς Γαλλίαν κατὰ τὸ 1835.

ΕΛΕΦΑΝΤΙΑΣΙΣ, ΤΗΣ ΙΑΤΡΟΥ ΣΑΜΙΟΥ.

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ἈΣΙΩΝ ἐκείνων, ὅσοι πάσχουν ἀπὸ τὴν τρομερὰν ταύτην νόσον, γνωστὴν εἰς τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου Πελάγους ὑπὸ τὸ ὄνομα Λώβια, κινεῖ πάντα εἰσαίσθητον εἰς οἶκτον. Διότι οἱ τοιοῦτοι ὄχι μόνον ὑπόκεινται εἰς δριμυεῖς πόνους, ἐνῶ τὸ σῶμα βασανίζεται καὶ ἀποθνήσκει βαθυμηδὸν, ἀλλὰ καταδικάζονται προσέτι μὲ ἀθυμίαν ψυχῆς νὰ ἀποβάλωσι πᾶσαν ἐλπίδα Θεραπείας ἐκ μέρους τῶν ἰατρῶν, καὶ νὰ στερηθῶσιν ἐνταυτῶ τὴν περίθαλψιν καὶ σχέσιν τῶν φιλητατῶν συγγενῶν των. Ὄθεν πρὸς τοὺς φιλητῶντας ἀναγνώστας δὲν χρειάζομαι ἀπολογία εἰς τὴν παρούσαν σύντομον ἐξέτασιν τῆς τοιαύτης νόσου, καὶ τῶν μέσων τὰ ὅποια μέχρι τοῦδε ἐφάνησαν χρήσιμα εἰς τὴν Θεραπείαν, ἢ τουλάχιστον ἐλάφρωσιν τῆς.

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ἰατροὺς τὴν ὀνόμασαν **Λεοντίασις** διὰ τὴν ὑποθετομένην ὁμοιότητα μὲ τὸν λέοντα εἰς τὸ ἐξηγητικὸν βλέμμα, ῥυτιδωμένον πρόσωπον, συνηρεθῆ ὀφρύδια, καὶ στρογγύλους ὀφθαλμοὺς τοῦ λωβιοῦ. Ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους ὀνόμασθη **Ἑλεφαντίασις** τῶν **Γραικῶν** διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ δέρματος ἐξομοιουμένου μὲ τὸ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ πρὸς διάκρισιν ὁμοίας τινὸς νόσου μεταξὺ τῶν Ἀράβων. Ἡ δὲ ἀκρωτηρίασις καὶ διαφθορὰ τῶν δακτύλων καὶ τῆς ῥίνος, ἀποτελέσματα θλιβερά τῆς ἰδίας νόσου, δικαιόουν τὴν ἐπωνυμίαν **Λώβια**.

Ἡ νόσος αὕτη χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα συμπτώματα. Κατ' ἀρχὰς διάφορα μέρη τοῦ σώματος ἐξογκώνονται συγχρόνως, ἢ ἀλληλοδιαδόχως, ὡς ἀπὸ φλόγωσιν ἐρυσιπελατώδη. Τὸ φύσκωμα μετ' ὀλίγον μετριάζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον, ἀλλ' ἂντ' αὐτοῦ μίνου ἐντὸς τοῦ δέρματος φύματα εἰς εἶδος ῥόζων, τὰ ὅποια εἶναι ὀμαλά (πλακωτά), καὶ αὐξάνουν βαθυμηδὸν κατὰ τὸ μέγεθος ἀπὸ ἡμισυν ἐρέβινθον ἕως τὸ ἡμισυν ἐνὸς καρυδίου. Μὲ τὸν καιρὸν τὸ ἄνωθεν ὡς καὶ τὸ πῆριξ αὐτῶν δῆμα μεταβάλλει τὸ φυσικὸν τοῦ χρῶμα εἰς βαθὺ κόκκινον, ἢ στιλπνὸν ὑπόχαλκον, γίνεται τραχὺ καὶ ῥυτιδωμένον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, καὶ ναρκώνεται ἢ χάνει τὴν συνήθη αὐτοῦ αἰσθητικότητα, ὥστε εἰς αὐτὴν τὴν κατῴστασιν ὁ πάσχων δὲν δοκιμάζει πόνον, ὕστερον ὄμως μερικὰ ἀπὸ τὰ φύματα καταντοῦν εἰς ὀδυνηρὰ ἔλκη, τὰ ὅποια Θεραπεύομενα ἀφίνου κακο-

μόρφους οὐλὰς, ἀλλὰ δὲ διαλύονται χωρὶς νὰ ἔλκωθῶσι. Τὰ μεταξὺ τῶν φύματων διαστήματα, καὶ ἐξαιρέτως τῶν ὄσα ἀναφέρονται εἰς τὸ μέτωπον, διακρίνονται ἀπὸ τὸ ἐκεῖσε βαθῶς ῥυτιδωμένον δῆμα. Εἰς τὰς παρειὰς καὶ χεῖλη τὰ φύματα εἶναι μικρότερα καὶ πυκνότερα, καθὼς καὶ εἰς τοὺς μυκτῆρας, οἵτινες πλατύνονται, συστρέφονται, καὶ γίνονται σκληροὶ ἐξ αἰτίας των. Φύματα τοῦ αὐτοῦ εἶδους, ἀλλ' ἀκόμη μικρότερα, ὑπάρχουν συνήθως ἐντὸς τοῦ στόματος ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανίσκον, σταφυλῆν, καὶ φρυγγὰ· αὐτὰ ἐλκύνονται συγχῶν, ἀλλ' ἢ ἔλκωσις καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς πόνος εἶναι τόσον ἐλαφρὰ, ὥστε ὁ νοστὴν δὲν αἰσθάνεται τὴν ὑπαρξίν των. Ἐνίοτε ἢ ἔλκωσις συμβαίνει εἰς τὸν μυζώδη ὕμενα τῆς ῥίνος, καὶ τότε, ἐκτὸς τῆς πυώδους ὕλης, ὁ νοστὴν ἐκπνέει ἐνταυτῶ ἀνυπόφορον δυσωδίαν, καὶ χάνει τὴν αἰσθησὶν τῆς ὀσφρέσεως. Μὲ τὴν δυσωδὴ ὕλην ἐκπίπτουν καὶ τὰ τυροφῆρα καὶ λεπτὰ κόκκαλα τῆς ῥίνος, ἢ ὅποια ἐξομαλίζεται χάνουσα τὸ κύρωμά της, καὶ ἐνίοτε σήπηται ὅλοσχερῶς ἀπὸ τὴν ἰδίαν ἔλκωσιν.

Ἡ ἀλλοίωσις τῆς φωνῆς τοῦ πάσχοντος εἶναι προφανὲς σημεῖον ὅτι καὶ ὁ λάρυγξ ὑπόκειται εἰς παρομοίαν ἐπιδρομὰς τῆς νόσου. Ὁ συνημμένος χιτῶν (conjunctiva) τοῦ ὀφθαλμοῦ πρὸς τοὺτοις συμπάσχει ἐνίοτε, καὶ ἢ ὄρασις σκοιίζεται κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον.

Φύματα ὁμοιῶδη ἀναπτύσσονται συγχρόνως εἰς τὰς χεῖρας καὶ πόδας, οἵτινες εἶναι παντοτε ἐξογκωμένοι, ἀλλ' εὐρίσκονται συνήθως τοποθετημένα μόνον εἰς τὴν ἐξωτερικὴν ἐπιφανείαν τοῦ βραχίονος καὶ τῆς χειρὸς, καθὼς καὶ τῶν ποδῶν. Κατὰ πρῶτον αὐξάνουν βαθῶς, ἔπειτα φλογόνονται καὶ διαλύονται, ἢ καταντοῦν εἰς ἔλκη. Οἱ καρποὶ τῶν χειρῶν καὶ ποδῶν καὶ πολλοὶκις οἱ λοιποὶ ἄρμοι τῶν δακτύλων καὶ ποδῶν ἢ κληρώνονται, καὶ ἐκ τούτου γίνονται δυσκίνητοι. Ὅταν ἐλκωθῶσιν αὐτὰ τὸ μῆρ, τὰ ἔλκη βαθυμηδὸν προχωροῦν εἰς βάθος, καὶ αἱ φαλαγγες τῶν δακτύλων κίπτονται μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, ἀφίνουσαι οὕτω τὸν νοστὴν καλοβαμένον νὰ ζῆση ἀκόμη ὀλίγα ἔτη κακῶς.

Τὸ στέλεχος, ἢ κορμὸς τοῦ σώματος, συνήθως μένει ἀκέραιον· ἢ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται μὲ περισσοτέρην βραδύτητα, πλὴν τακτικὰ· ἢ ἀναπνοὴ, πέψις, καὶ ἀσπλος διαπνοὴ ἐξακολουθοῦν εἰς τὴν ὑγιῆ των κατῴστασιν πολλοὺς χρόνους, καὶ γενικῶς ὁ ὄργανισμὸς τῶν σπλάγγων εἶναι φυσικός. Αἱ τρίχες πίπτουν ἀπὸ ὅλα σχεδὸν τὰ μέρη τοῦ σώματος, ἐκτὸς τοῦ περικρανίου. Αἱ νοητικαὶ δυνάμεις τῶν νοσοῦντων εἶναι συνήθως ναρκωμένοι καὶ ὑπνηλαί, καὶ τὸ σῶμα των φαίνεται βεβαρυμένον ὡς ἀπὸ ἐνδόμυχον ὀκηθρίαν. Ὅσαῦτως πάσχουν ἀπὸ μελαγχολίαν καὶ ἀθυμίαν ψυχῆς, φυσικὰ παρεπόμενα τῆς τόσον τρομερᾶς νόσου.

Αἱ αἰτίαι τῆς νόσου ταύτης δὲν ἐξηκριβώθησαν ἀρκετὰ εἰσέτι. Ἀπλυσία, ἀκαθαρσία, καὶ κακὴ διαίτα ὑποδέονται ὅτι συντείνουν εἰς τὴν ἀνάπτυσιν τῆς, καὶ ἐξαιρέτως ἢ ἀμετρος χρήσις ταριχευμένων κρεῶν ἢ ἐχθρῶν. Ὁ συντάκτης τοῦ παρόντος ἀρθροῦ εἶναι ἀρ-

κατὰ πεπεισμένος, ὅτι εἰς τὴν πατρίδα του Σάμον, ὅπου τὸ πάθος δὲν εἶναι σπανιον, ἢ ἀρχικὴ αἰτία του προέρχεται ἀπὸ τὴν ἀμετρον χρῆσιν τοῦ ἐλαίου εἰς τὴν διαίταν τῶν κατοίκων, διότι εἶναι παρατηρημένον ὅτι τὰ φύματά της εἶναι πολυπληθέστερα εἰς ἐκείνας τὰς κωμοπόλεις, ὅπου αὐτὸ εἶναι τὸ θαφιλότερον προϊόν, καὶ ἐξετάσας ἐβεβαίωθη ὅτι καὶ εἰς Μιτυλήνην, ὅπου καὶ ἡ νόσος καὶ τὸ ἔλαιον εἶναι ἄφθονα, συμπίπτουν αἱ ἴδιαι περιστάσεις. Αἱ μεσόγειοι πόλεις, καὶ γενικῶς ὅσαι ἀπέχουν τῆς θαλάσσης, ὑπόκεινται σπανιώτερον εἰς τὴν νόσον ταύτην. Ἐχομεν ἀρκετὰ διδόμενα ὅτι αὕτη ἀκολουθεῖ κατὰ κληρονομικὴν διαδοχὴν μᾶλλον παρ' ὅτι μεταδίδεται ἀπὸ ἑν πρόσωπον εἰς ἄλλο· διότι εἶναι καμπόλλα παραδείγματα ἀνδρῶν εἰς τὴν πλὸν στενὴν κοινωνίαν μὲ συμβίαν πασχούσας, γονέων μὲ τέκνα, κτλ., οἵτινες ἔμειναν ὑγιεῖς μέχρι τέλους· ὡς ἐπιτοπλεῖστον ὄμως οἱ συναναστρεφόμενοι τοὺς πασχόντας ὑπόκεινται εἰς τὴν ἰδίαν νόσον, διότι εἶναι ταυτοχρόνως ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς αὐτὰς αἰτίας τοῦ κακοῦ.

Τὰ Θεραπευτικὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἀνθρωπινον σῶμα ἀπαλλάσσεται ἀπ' αὐτὴν τὴν νόσον, ἢ τουλάχιστον καταστέλλεται ἢ πρόσδος της, εἶναι ὡς ἐφεξῆς. Ἡ διαίτα τοῦ πασχοντος πρέπει νὰ περιορισθῇ εἰς γαλακτιχὰ καὶ ἄλλα ἐξίσου εὐχύμα καὶ ἀπλὰ φαγητὰ, καὶ εἰς ποτὰ χυλώδη ἢ γλωιώδη, ὡς τὰ κατασκευαζόμενα ἀπὸ ἀφέψημα κριθῆς, ἀλθαίας, τραγικανθῆς, ῥίζης ὄρχεως, λειχῆνος Ἰσλανδικοῦ, ἢ σπέρματος κυδωνίων. Ἡ χρῆσις τῶν θερμῶν λουτρῶν πρὸς τούτοις, καὶ μικρὰ δόσεις ὀπίου ἐσωτερικῶς, συντείνουν πολὺ εἰς τὸ νὰ καταπραῖνωσι τὸν γενικὸν ἐρεθισμὸν, τὸν ἀπὸ τὰ ἐλκωμένα φύματα προξενούμενον. Πολλοὶκις τὸ σύνθετον ἀφέψημα τῆς σαρσαπαρίλλης καὶ ἱεροξύλου, συγχρόνως μὲ μικρὰς δόσεις ὑδροχόρου καὶ ἀντιμονίου, ὠφέλησε τὰ μέγιστα. Οἱ ἰατροὶ τῶν Ἀνατολικῶν Ἰνδιῶν ἐκθειάζουσι τὸ ἀπὸ ἀρσενικῶν καὶ πέπερι σύνθετον καταπότιον πρὸς Θεραπείαν τῆς νόσου. Ὁ ἰατρὸς Ραυῆρος καὶ ἄλλοι μετεχειρίσθησαν μὲ αἴσιμα ἀποτελέσματα τὸ αἵμα τῆς ἀμμωνίας καὶ τοῦ ἰωδίου, καὶ βάμμα τῶν κανθαρίδων ἐξωτερικῶς, διὰ νὰ ἐρεθίσωσι τὸ ναρκωμένον δῆμα εἰς ὑγιῆ φλόγωσιν, ἢ ὅποια, ἂν τυχόν καταντήσῃ ὑπερβολικὴ, μετριάζεται μὲ θερμὰ λουτρά, δίδουσι δὲ εἰς τὸν αὐτὸν καιρὸν καὶ ἐσωτερικῶς βάμμα τοῦ ἰωδίου.

Εἶναι πρόδηλον ὡσαύτως, ὅτι ὁ νοστὴν δὲν ἐμπορεῖ νὰ ἐλπίσῃ τελείαν Θεραπείαν ἐνώσω ἐξακολουθεῖ ἐπάγγελμα βλαβερὸν εἰς τὴν ὑγίαν, ἢ κατοικεῖ εἰς τοποθεσίαν, ἣτις συντείνει εἰς τὴν ἀνάπτυσιν καὶ αὐξήσιν τῆς νόσου, καὶ διαίταται κακῶς.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΙΣ.—Κάμνε τὴν ἡδονὴν δούλην τοῦ ἔργου σου, διὰ νὰ μὴ γένῃς σὺ δούλος τῆς ἡδονῆς. Ὅσακις ἀναβαίνεις εἰς τὸ ὄρος, ἀφίνε τὴν δούλην ταύτην εἰς τὴν κοιλάδα· ὅσακις δὲ ὑπάγεις εἰς τὴν πόλιν, ἀφίνε αὐτὴν εἰς τὰ πράσσεια.

ΠΕΡΙ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

Συνέχεια καὶ τέλος ἀπὸ Σελ. 41.

Το κλίμα τῆς Αἰγύπτου ὑπὸ μὲν τῶν Εὐρωπαϊῶν γενικῶς νομίζεται θερμότατον, ἀλλ' εἰς τοὺς κατοίκους τῆς Ἰνδίας ἤθελε φανῆν ψυχρόν. Κατ' ἀλήθειαν ὁμοῦ δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἓν οὔτε τὸ ἄλλο, γλυκὺ δὲ καὶ συγκεκριμένον, προσφιέστατον εἰς τὴν πλήρη ἀνάπτυξιν ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων δυναμῶν, καὶ σωματικῶν καὶ νοητικῶν.

Εἰς τὴν Αἰγύπτου οἱ ἄνεμοι δὲν εἶναι τόσον εὐμετάβλητοι, ὅσον εἰς τὰ πλείωτερα μέρη τοῦ κόσμου. Δύο μόνον ἐπικρατοῦν, ὁ βόρειος, δέκα περίπου μῆνας εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου, καὶ ὁ νότιος, τοὺς λοιποὺς δύο. Ὁ πρῶτος, καλούμενος ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἐτησίας, εἶναι ὑγιστάτος, καὶ χρήσιμος εἰς τὰ τῆς ναυτιλίας. Ὁρμώμενος ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν καὶ Θράκην, περνῶν ἐπὶ τῶν ὄρων Ταύρου καὶ τῆς ἐν Κρήτῃ χιονοσκεπῆς Ἰδης, καὶ διαβαίνων τὴν Μεσόγειον, φθάνει ὀσπερώτατος εἰς τοὺς Αἰγυπτίους, ὑγίαν καὶ ῥώμην βασιλεύων ἐπὶ τῶν περὶ τὸν αὐτοῦ. Χρησιμεύει δὲ τὰ μέγιστα καὶ εἰς τὴν ναυτιλίαν τοῦ Νείλου. Χωρὶς τὴν ἐξ αὐτοῦ βοήθειαν ὁ γενναῖος οὗτος ποταμὸς δὲν ἤθελεν εἰσθαι πλώϊμος, κατὰ μίαν διεύθυνσιν, διὰ τὸ ἰσχυρὸν αὐτοῦ ῥεύμα· ἀλλὰ μὲν τοῦ βορῆος τὴν δύναμιν πνοὴν τὰ πλοῖα νικῶν τὸ ἐμπόδιον τοῦτο, καὶ μάλιστα προβαίνει ταχύτατα. Ἐπὶ τοῦ Νείλου λοιπὸν ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς πρῶτον, τὸ ὅποιον ἄλλο δὲν φαίνεται, πλοῖα ἰστιοφόρα ἀναβαίνοντα καὶ καταβαίνοντα συγχρόνως τὸν ποταμὸν, ἀμφότερα δὲ προχωροῦντα μὲ ἴσην εὐκολίαν καὶ γρηγορότητα.

Ὁ ἄλλος ἄνεμος, ὁ ἐκ τῆς μεσημβρίας πνέων, καλεῖται ὑπὸ τῶν ἐντοπίων Χαμσὴν, ἐπικρατεῖ δὲ τὸν Ἀπρίλιον καὶ Μαῖον. Ἐκνευρίζει τὸ σύστημα εἰς τρόπον παραδοῦν, ἐπιφέρειν τοιοῦτον αἰσθητὸν χαυνώσεως, ὥστε ἀνὰ τις εὐκολία νὰ καταλεβῇ παροιμίαν κοινὴν μεταξὺ τῶν Ἰνδῶν, ἣ γούν, ὅτι· καλῆτερον εἶναι νὰ κοθῆται τις παρὰ νὰ στέκη, καλῆτερον νὰ κείτῃ παρὰ νὰ κοθῆται, κολλιστον δὲ παντὶν νὰ κοιμᾶται. Ἡ μεσημβρινὸς ἀνέμου αἱ ποιότητες αὐτῆς προέρχονται ἀπὸ τὴν ἐπιβασιν αὐτοῦ ἐπὶ τῶν πρὸς νότον τῆς Αἰγύπτου καὶ Νουβίας ἐρήμων. Εἰς τὰς ἐρήμους αὐτάς ὁ ἄνεμος οὗτος εἶναι φοβερώτατος. Κάποτε προσφθάνει ἐμπορικὴν συνοδίαν· ὅταν δὲ τοῦτο τύχῃ, τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς πλησιεσεως του εἶναι θερμότης αἰφνιδία καὶ πνιγνῆ, μὲ σκοτεινὴν σειρὰν κοκκινωποῦ φωτός εἰς τὸν ὀρίζοντα. Πλησιάζοντος τοῦ ἀνέμου, τὰ ζῷα χώνουν τοὺς μυκτῆρας αὐτῶν εἰς τὴν ἄμμο· ὁ ἀὴρ μετ' ὀλίγον γεμίζει ἀπὸ λεπτὴν κόκκιν, καὶ σκέτος παχύτατον καὶ φρικώδηστατον περικυκλῶν τὸν ὀδοιπόρον. Ἰοιαύτη ἀνεμοζόλη εἰς τὴν ἔρημον εἶναι πολὺ τρομερώτερα τῶν πλὴν σφοδρῶν θαλασσοταραχῶν. Ἀναμφιβόλως αἱ πρὸς ἀνακαλύψιν τῶν πηγῶν τοῦ Νείλου ἐκστρατεῖαι τοῦ Καμβύσου καὶ Ἀλε-

ξάνδρου ἐχάθησαν εἰς μίαν τῶν ἀνεμοταραχῶν τούτων τῆς ἐρήμου.

Ἄλλο τι, χαρακτηρίζον τὴν φυσικὴν τῆς Αἰγύπτου κατάστασιν, εἶναι ἡ παντελής ἀνομβρία. Εἰς μὲν τὴν Κάτω Αἰγύπτου βρέχει κάποτε ὀλίγον τι· ἀλλ' εἰς τὴν Ἄνω, τὴν Θεβαΐδα τῶν Ἑλλήνων, Μιζραῖμ δὲ τῶν Γραφῶν, ἡ βροχὴ παντάπασιν ἀγνοεῖται. Ὁ Μωϋσῆς, ὅστις εἶχε κατοικήσειν πολλοὺς χρόνους εἰς τὴν Αἰγύπτου, εἰδοποίησε τοὺς Ἰσραηλίτας, ὑπαγορεύων εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας, ὅτι αὐτὴ δὲν ἦτον ὡς ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου, ὅπου ἐπότιζαν τὰ σπαρτὰ ὡς κῆπον λαχανῶν· ἀλλ' ἡ γῆ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐμβαίνετε διὰ νὰ κληρονομήσετε αὐτήν, γῆ λόφων καὶ κοιλάδων, πίνει νερὸν ἀπὸ τὴν βροχὴν τοῦ οὐρανοῦ. Μανθανομένον δὲ καὶ ἀπὸ τὸν Ἡρόδοτον, ὅτι ἐπὶ Ψαμμητίχου ἡ πτωσίς ὀλίγων σταλαγμῶν ὕδατος ἐτρόμαξε τοὺς κατοίκους τόσον, ὥστε ὁ μὲν λαὸς ἐνεδύθη σακκῶν, οἱ δὲ ἱερεῖς ἐδιπλασίασαν τὰς προσφορὰς αὐτῶν.

Ἀλλὰ μολοντί βροχὴ ἐξ οὐρανοῦ δὲν ὀροῖζει τὴν Αἰγύπτου, ἡ τοῦ Νείλου ὁμοῦ ἐτήσιος πλημμύρα καθίσταται αὐτὴν γονιμώτερον ποσῆς σχεδὸν ἄλλης χώρας ὑπὸ τὸν ἥλιον. Εἰς τόσον ὕψος ἀναβαίνουν τὰ ὕδατα, ὥστε ἀκότια περνοῦν ἐπὶ τῶν ἀγρῶν καὶ μεταξὺ τῶν δένδρων κατὰ πᾶσαν διεύθυνσιν. Ἀπὸ κόμην εἰς κόμην ὑπάρχον κατεσκευασμένοι ὑψωμένοι ὀδοί. Τὸν καιρὸν τοῦτον τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡ Αἰγύπτου ἀναπαύεται, καὶ ἡ διψασμένη γῆ πληροῦται ἀπὸ ὕδωρ.

Ὡς τὰ ὕδατα ἀρχίσουν νὰ πίπτωσιν, οἱ γεωργοί, χωρὶς ν' ἀροτρεύωσι, σπείρουν τὸν σπῆρον ἐπὶ τῆς ἰλίας ἢ λάσπης. Ἐπειδὴ δὲ τὰ νερά ἀποσύρονται καὶ ξηραίνονται βαθυμῶν, ἔπεται ὅτι τὰ σπαρτὰ ὀριμώζον εἰς τὰ πέρατα τῆς Αἰγύπτου κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, ὅταν σπείρεται ὁ σπῆρος ἐπάνω εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ. Τῶντι, εἰς τὴν χώραν ταύτην ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς συγχρόνως τὸν σπορέα διασκορπίζοντα τὸν σπῆρον αὐτοῦ, τὸν ἀγρὸν σκεπασμένον ἀπὸ χλωρὰ γεννήματα, καὶ τὸν θειστήν συνάγοντα τοὺς μιστωμένους στάχεις· ἢ, μ' ἄλλας λέξεις, ἐμπορεῖς νὰ ἴδῃς τὸ ἔαρ, τὸ θέρος, καὶ τὸ φθινόπωρον, ὅλα ταυτοχρόνως μεδιῶντα ἐνώπιόν σου.

Ὁ θειστής τοῦ σίτου γίνεται τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας μετὰ τὴν σποραν. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Νείλος ἐξακολουθεῖ ἐννία μῆνας εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ, χρειάζεται νὰ ποτίζωνται ἀκολούθως οἱ ἀγροί, ὥστε νὰ παράξωσι νέα προϊόντα· τοῦτο κατορθοῦται διὰ τροχῶν, οἵτινες, ἀναβιβάζοντες τὸ ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ, κενόουν αὐτὸ εἰς σκοφάς, ὅθεν διοχετεύεται ἀπὸ διώρυγας εἰς τοὺς ἀγρούς. Βλέπομεν λοιπὸν τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τοῦ Μωϋσῆος, ὅτι ἡ γῆ τῆς Αἰγύπτου ἐποτιζέτο ὡς κῆπος λαχανῶν. Ἐκτὸς δὲ τοῦ σίτου, παράγει ὀρύζιον, βαμβάκιον, λίνον, ἰνδικὸν, καὶ ἄλλα.

Δύο ἀξιόλογα θηρία εὐρίσκονται εἰς τὴν Αἰγύπτου, ὁ Ἴπποπόταμος, καὶ ὁ Κροκόδειλος. Ὁ Ἴπποπόταμος ἦτο ποτὲ κοινώτατος εἰς τὴν χώραν ταύτην, ἀλλὰ τώρα

σπανίως εὐρίσκεται ἐδῶθεν τῶν καταβάκτων τοῦ Νείλου. Τὸ παχύτατον αὐτοῦ δέρμα ἔχει τιμὴν μεγίστην. Λογίζεται ἀρμολιότατον πρὸς κατασκευὴν τῶν ἀσπίδων, τὰς ὁποίας κοινῶς μεταχειρίζονται οἱ Ἄραβες. Τὰ μικρότερα κομμάτια χρησιμεύουν δι' ἄσλους, αἱ δὲ μένουσαι λωρίδες διὰ μαστιγῶν. Οἱ ὀδόντες αὐτοῦ, προσέτι, τιμῶνται μεγάλως, καθότι νεωστὶ ἀνεκαλύφθη ὅτι ἐξ αὐτῶν κατασκευάζονται ὀδόντες ἀριστοὶ κατὰ μίμησιν τῶν ἀνθρωπίνων. Ὁθεν καὶ μεγάλη ποσότης τῶν ὀδόντων τοῦ Ἴπποπόταμου στέλλεται κατ' ἔτος εἰς Λονδῖνον καὶ Παρισίους. (Ἴδε Ἀποθ. Τόμ. Β'. Σελ. 1—3.)

Τὸν κροκόδειλον μᾶς περιγράφει ὁ Ἡρόδοτος οὕτω·— Ἰὼν κροκόδειλων ἡ φύσις εἶναι τοιαύτη. Τέσσαρας μῆνας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος δὲν τρώγει τίποτε· ὃν δὲ ζῶν τετράποδον, εἶναι χερσαῖον καὶ λιμναῖον· διότι γεννᾷ τὰ αὐγά του καὶ τὰ ἐκλείπει εἰς τὴν γῆν, καὶ τὸ περισσότερο μέρος τῆς ἡμέρας διατρίβει εἰς τὴν ξηρὰν, τὴν δὲ νύκτα ὄλην εἰς τὸν ποταμὸν· διότι τὸ νερὸν εἶναι θερμότερον ἀπὸ τὴν αἰθρίαν καὶ τὴν ὀρόσον. Ἀπ' ὅλα δὲ τὰ θηρία, ὅσα ἡμεῖς γνωρίζομεν, αὐτὸ ἀπὸ μικρότατον κατὰ τὸ μέγεθος γίνεται μεγαλώτατον· διότι τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα γεννᾷ, δὲν εἶναι πολὺ μεγαλῆτερα ἀπὸ τὰ τῶν γηναῶν, καὶ ὁ νεοσσός του γίνεται ἀνάλογος μὲ τὸ αὐγόν· αὐξανόμενος δὲ γίνεται καὶ ἕως δεκαεξή πηχεις, καὶ ἔτι μεγαλῆτερος. Ἐχει δὲ ὀμμάτια μὲν χοίρου, ὀδόντια δὲ μέγιστα καὶ χαυλιόδοντα ἀνάλογος μὲ τὸ μέγεθός του. Μόνον δὲ τοῦτο τὸ θηρίον δὲν ἔχει γλώσσαν ἐκ φύσεως, οὔτε κινεῖ τὸ κατωσάγωνον, ἀλλὰ, διαφέρειν καὶ κατὰ τοῦτο, εἶναι τὸ μόνον θηρίον, τὸ ὁποῖον προσπελάζει τὴν ἄνω σιαγόνα εἰς τὴν κάτω. Ἐχει δὲ καὶ ὀνύχια δυνατὰ καὶ δέρμα λεπιδωτὸν, τὸ ὁποῖον ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχιν εἶναι ἀρήκτον. Μέσα εἰς τὸ νερὸν εἶναι τυρλόν, καὶ ἔξω εἰς τὸ ἔλαιον ὀξυδερκέστατον. Ἐπειδὴ δὲ ζῆ εἰς τὸ νερὸν, ἔχει ἔσωθεν τὸ στόμα γεμῆτον ἀπὸ βδέλλας· τὰ ἄλλα λοιπὸν ὅλα πτηνὰ καὶ θηρία τὸν ἀποφεύγουσιν· ὁ δὲ τροχίλος, ὠφελῶν αὐτόν, ἔχει εἰρήνην μαζῆ του· διότι, ὅταν ὁ κροκόδειλος ἀπὸ τὸ νερὸν ἐκβῆ εἰς τὴν γῆν καὶ χάσκη, (συνειδέξει δὲ νὰ κόμην τοῦτο ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον πρὸς τὸν ζέφυρον ἄνεμον), τότε ὁ τροχίλος ἐμβαίνειν εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ, καταπίνει τὰς βδέλλας, ὁ δὲ κροκόδειλος εἰαρστεῖται ὠφελομένου, καὶ δὲν βλέπτει καθόλου τὸν τροχίλον.

Εἰς τινὰς μὲν Αἰγυπτίους οἱ κροκόδειλοι εἶναι ἱεροί, εἰς τινὰς δὲ ὄχι, ἀλλὰ τοὺς μεταχειρίζονται ὡς πολεμίους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες περὶ τὰς Θήβας καὶ οἱ περὶ τὴν λίμνην τοῦ Μοίριος τοὺς ἔχουσι πολλὰ ἱεροῦς, καὶ τρέφουσιν ἐκάτεροι ἀπὸ ἓνα κροκόδειλον μαθημένον νὰ ἦναι χειροῦθης· βάλλοντες δὲ εἰς τὰ αὐτὰ τῶν ἐνώτια χρυσὰ καὶ λίθινα χυτὰ, εἰς δὲ τοὺς ἐμπροσθίους πόδας περιδέματα, καὶ δίδοντες τοὺς τροφὴν ἀπότακτον καὶ θύματα, περιποιῶνται αὐτοὺς πολλὰ καλὰ ἐνόσω ζῶσιν, ὅταν δὲ ψοφήσωσι, τοὺς ταρι-

χεῖουσι καὶ τοὺς θάπτουσιν εἰς ἱεροὺς τάφους. Οἱ δὲ κατοικοῦντες τὴν Ἐλεφαντίνην πόλιν καὶ τοὺς τρώγουσι· διότι δὲν τοὺς νομίζουσιν ἱεροῦς. Λέγονται δὲ ἔχει κροκόδειλοι, ἀλλὰ χερσαῖοι κροκόδειλοι δὲ οἱ Ἰωνες ἀνόμασαν αὐτοὺς παρομοιάζοντες τὸ σχῆμά των μὲ τὸ τῶν κροκοδείλων, τῶν γινομένων εἰς τὸν τόπον των μέσα εἰς τοὺς φρακτάς.

Τοὺς πιανουσι δὲ μὲ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, ἐγὼ ὁμοῦ γραφῶ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος μὲ φαίνεται ἀξιώτατος διηγήσεως. Ἀπὸ βαλῆ δόλωμα εἰς ἀγκιστρον πλάτην χοίρου, τὸ ῥίπτει εἰς τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ, αὐτὸς δὲ, ἔχων ἓνα ἄλλον μικρὸν χοῖρον εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ, τὸν κτυπᾷ ἀκόσας λοιπὸν τὴν φωνὴν ὁ κροκόδειλος, τρέχει πρὸς αὐτήν, ἔπειτα, ἀπαντήσας τὴν ῥάχιν, τὴν καταπίνει, ἔξωθεν δὲ τὸν ἐλκουσιν. Ὅταν δὲ ἐξέλκυσθῇ εἰς τὴν γῆν, πρῶτον μὲν ὁ θηρευτὴς χρεῖται τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ μὲ λάσπην· καὶ ἐὰν μὲν κάμῃ αὐτὸ, πολλὰ εὐκόλα ἔπεται τὸν ὑποτασσεῖ· ἐὰν ὁμοῦ δὲν τὸ κάμῃ, μὲ κόπον.

Φαίνεται ἀληθῶς παραδοξόν, ὅτι ἔθνος πολιτισμένον, ὡς οἱ Αἰγύπτιοι, ἐλοτρυναν τὸ ζῶν τοῦτο ὡς θεόν. Ἄλλ' ὁ ἀπόστολος Παῦλος λύει τὴν ἀπορίαν μὲ τὰ ἐφεξῆς λόγια·— Διότι, γνόντες τὸν Θεόν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδόξασαν, ἢ εὐχαρίστησαν· ἀλλ' ἐματαιώθησαν ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτῶν, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτῶν καρδία· φασκόντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν· καὶ ἠλλαξαν τὴν δόξαν τοῦ ἀφθάρτου Θεοῦ ἐν ὁμοιώματι εἰκόλων φαρτοῦ ἀνθρώπου, καὶ πετεινῶν, καὶ τετραπόδων, καὶ ἐρπετῶν. Ἡ ἀνθρωπίνη φιλοσοφία μόνη δὲν ἀρκεῖ ν' ἀπαλλάξῃ τὸν ἀνθρώπον ἀπὸ τῆν πλὴν παχυλῆν εἰδωλολατρείαν, καὶ τὰ πλὴν αἰσχροῦ ἐγκλήματα.

ΟΡΝΙΣ Ἰνδικὸς, ἀλέκτωρ, καὶ φασιανός, συνεκατόκουν. Μετὰ καιρὸν, ἐστράθη ἀλλαχῶς ὁ Ἰνδικὸς ὄρνις· ὁ δὲ ἀλέκτωρ καὶ φασιανός ἐμάλωσαν· ὁ ἀλέκτωρ ἐνίκησεν, καὶ ὁ φασιανός ἐγένετο ἀφανής. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπέστρεψε, συνωδευμένος μὲ τὸν Ἰνδικὸν ὄρνιν· οἱ δύο σύμμαχοι ἔπεσαν κατὰ τοῦ δυστυχῆος ἀλέκτορος, καὶ τὸν ἐσκότωσαν.

ΠΕΡΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΡΟΞΥΣΜΟΥ.

ΠΟΛΛΑΚΙΣ Θεραπεύεται ὁ παροξυσμὸς μεταξὺ τῶν κατωτέρων τῆς κοινωνίας κλάσεων δι' ἀποκρῶν ἰατρικῶν. Μ' ἔτυχε ποτὲ γραμματεὺς τις περίφημος διὰ τὴν Θεραπείαν τοῦ παροξυσμοῦ· ἀλλὰ μολοντί ἰσχυρῶς τὸν παρεκάλεσα, δὲν ἠθέλησε νὰ μὲ φανερώσῃ τὸ μυστικόν. Ἐπιτυχαίνουσι δὲ οἱ τοιοῦτοι, μόνον διότι ἐμπνέουν θάρρος καὶ πεποίθησιν. Εἰς τὸν βίον τοῦ Λόρδου Ἀρχιδικαστοῦ Χόλτ ἱστορεῖται τὸ ἐξῆς περίεργον.

Κατὰ τὴν νεαράν αὐτοῦ ἡλικίαν εἶχεν ὁ κύριος Χόλτ ὑπέριμετρον ζωρότητα, ὥστε δυσκόλως ἠμπορεῖ νὰ χαλενωθῇ· ἔτυχε δὲ εἰς μίαν περίστασιν νὰ σταθῇ μὲ τινὰς συντρόφους του εἰς ξενοδοχεῖόν τι, ὅπου ἐμβῆκαν

εἰς τόσον χρίος, ὅσον δὲν ἠμποροῦν νὰ πληρώσωσιν. Εἰς τοιοῦτο δῆλημα ἐπρόσδραμαν εἰς τὸν Χόλτ, παρακαλοῦντες μὲ κἀνένα τρόπον νὰ ἐκβάλῃ αὐτοὺς ἀπὸ τὰ στενά. Ὁ Χόλτ παρετήρησε τὴν θυγατέρα τοῦ ξενοδόχου ὅτι ἐφαίνετο πολὺ ἀσθενής, ἐρωτήσας δὲ, ἔμαθεν ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς ὅτι εἶχε παροξυσμὸν. Ἐσύναξε λοιπὸν διάφορα φυτὰ, καὶ ἀνεκάτωσεν αὐτὰ μὲ πολλὰς διατυπώσεις, ἔπειτα δὲ τὰ ἐτύλιξεν εἰς κομμάτιον μεμβράνης, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εἶχε χαραξέειν γραμμάτια τινὰ καὶ σημεῖα. Ἡ πάλλα, τὴν ὁποίαν οὕτως ἠτοίμασεν, ἐκρεμάσθη περὶ τὸν τράχηλον τῆς νεάνιδος, καὶ ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανῆλθε. Μετὰ ταῦτα ὁ καλὸς σου ἰατρός ἐξήτησε νὰ πληρώσῃ, ἀλλ' ὁ εὐγνώμων ξενοδόχος ἀπέβαλε πᾶσαν ὁποιαδήποτε ἀνταμοιβήν, ὁ δὲ Χόλτ καὶ οἱ σύντροφοί του ἀνεχώρησαν.

Μετὰ πολλοὺς χρόνους, ἀφοῦ ἔγινε Λόρδος Ἀρχιδουκαστής, ἐφέρθη ἐμπροσθεν αὐτοῦ γυνὴ τις κατηγορουμένη ὡς μάγισσα. Μόνην ἀπολογία ἔκαμεν ἡ δυστυχὴς, ὅτι τῆς εὕρισκετο μία πάλλα, ἣτις πάντοτε ἐξερᾶπευε τὸν παροξυσμὸν. Ὁ κριτὴς ἐπίασε τὴν πάλλαν, ἔδωκεν αὐτὴν, καὶ τὴν εὕρηκεν αὐτὴν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμειν εἰς τὰς νεανικὰς του ἡμέρας διὰ νὰ ἰατρευθῇ τὸν παροξυσμὸν τῆς νέας, καὶ νὰ πληρώσῃ τὸ χρίος του.

Ὁ Βαρόνος Dimsdale ἀναφέρει γέροντα σκυτοτόμον, ὅστις ἐφημιζέτο ὡς ἰατρός ἀριστος τοῦ παροξυσμοῦ. Ὁ Βαρόνος ἠρώτησεν αὐτὸν τίνι τρόπῳ ἐπετύχαιεν, ἢ ποῖον ἰατρικὸν μετεχειρίζετο. "Ω!" εἶπεν ὁ σκυτοτόμος, "ἄκουσε" ἰατρεῖον προσποιούμενος ὅτι ἐμπορῶ νὰ ἰατρεύω. Ὁ κόσμος λέγει ὅτι δύναμαι νὰ ἰατρεύω τὸν παροξυσμὸν ὅταν δ' ἐρχωνται πρὸς ἐμὲ, λέγω ὅτι ἐμπορῶ νὰ τοὺς ἰατρεύσω, ἔπειτα ὑπάγω εἰς τὸν κηπὸν μου, καὶ τοὺς διορίζω νὰ περιμείνωσιν ἕως νὰ ἐπιστρέψω· κόπτω κλωναριὸν τι ἀπὸ κἀνὲν δένδρον, κάμνω εἰς αὐτὸ ἐννέα χαραξήματα, καὶ τὸ χῶνω ἔπειτα εἰς τὸν κηπὸν, λέγω δὲ εἰς τὸν ἀσθενῆ ὅτι μετ' αὐτοῦ χῶνω τὸν παροξυσμὸν. Ἐπειδὴ ὁ κόσμος μὲ στοχάζεται ὅτι ἔχω τοιαύτην δύναμιν, λαμβάνω καὶ ἐγὼ θάρρος· μὲ ταῦτα δὲ καὶ ἄλλα τοιαῦτα γενικῶς ἐπιτυχαίνω, ἄστε ὁ παροξυσμὸς δὲν ἐπανέρχεται."

Ἐλευθερία χωρὶς ὑπακοήν εἶναι σύγχυσις· ὑπακοή δὲ χωρὶς ἐλευθερίαν εἶναι δουλεία.

Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἐμφατικῶς ἱστορία προόδου· ἱστορία μιᾶς ἀδιαλείπτου κινήσεως τοῦ ἀνθρώπινου νοῦς, ἣτις ἐπέφερε μεταβολὴν ἀδιάλειπτον εἰς τὰ καθ' ἑαυτὰ μεγάλης κοινωνίας. Τὴν κοινωνίαν αὐτὴν βλέπομεν καταρχὰς τῆς δωδεκάτης ἑκατονταετηρίδος εἰς κατάστασιν ἀθλιώτεραν καὶ παρ' ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποίαν εὕρισκονταί τῶρα τὰ πλέον ἐξυτελισμένα τῆς Ἀνατολῆς ἔθνη. Βλέπομεν αὐτὴν ὑποκειμένην εἰς τὴν τυραννίαν ὀλίγων ξένων ὀπλοφόρων· βλέπομεν ἰσχυρὰν διάκρισιν μεταξύ τῶν δύο ἔθνων, τὸν Νορμανδὸν νικητὴν ἀποκεχωρισμένον τοῦ ἠττημένου

Σάξονος· βλέπομεν τὸ μέγα σῶμα τοῦ πληθυσμοῦ εἰς κατάστασιν προσωπικῆς δουλείας· βλέπομεν δεισιδαίμονιαν τὴν σκληροτέραν καὶ χαμῆρπεστέραν δεσπόζουσαν ἀπεριορίστως τοὺς πλέον ὑψηλοὺς καὶ φιλανθρωπικοὺς νόας· βλέπομεν τὸ πλῆθος εἰς κτηνώδη ἀγνοίαν βεβουλισμένον, τοὺς δ' ὀλίγους σπουδαίους ἐνασχολούμενους εἰς τὴν ἀπόκτησιν γνώσεων τῶν πλέον οὐτιδανῶν. Εἰς τὸ διάστημα ἑπτὰ ἑκατονταετηρίδων τὸ ἄθλιον καὶ ἠχρειωμένον τοῦτο γένος κατεστάθη ὁ μεγαλύτερος καὶ πλέον πολιτισμένος λαὸς τῶν ὅσους ὁ κόσμος ποτὲ ἶδεν, — ἐξήπλωσαν τὸ κράτος αὐτῶν εἰς πᾶν μέρος τῆς οἰκουμένης, — διεσκόρπισαν αὐτοκρατοριῶν σπέρματα ἐπάνω εἰς εὐμεγέθεις ἠπείρους, τῶν ὁποίων οἱ Στράβωνες καὶ οἱ Πτολεμαῖοι δὲν εἶχαν οὔτε ἀμυδρὰν ἰδέαν, — ἐδημιούργησαν θαλασσινὴν δύναμιν, ἡ ὁποία εἰς ἑν τεταρτημόριον τῆς ἕρας ἤθελε καταστρέφειν τὰ ναυτικὰ τῆς Τύρου, τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Καρχηδόνας, Βενετίας, καὶ Γενοῦας, συνενωμένα, — ἔφεραν τὴν ἰατρικὴν ἐπιστήμην, τὰ τῆς μεταπολίσεως καὶ ἀνταποκρίσεως μέσα, πᾶσαν τέχνην μηχανικὴν, πᾶν χειροτέχνημα, πᾶν ὅ, τι συντείνει πρὸς εὐζωίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τελειότητα τὴν ὁποίαν οἱ πρόγονοι αὐτῶν ἤθελαν νομίσειν μαγικὴν, — ἐγέννησαν φιλολογίαν ἀφθονοῦσαν ἀπὸ συγγραμμάτια οὐχὶ κατώτερα τῶν εὐγενεστάτων ἀφ' ὧσα ἡ Ἑλλάς μᾶς ἐκληροδότησεν, — ἐξεσκέπασαν τοὺς νόμους τῆς τῶν ἐπουρανίων σωμάτων κινήσεως, — ἐφιλοσόφησαν μὲ βαδύνοιαν ἐξαισίον περὶ τῶν ἐνεργειῶν τοῦ ἡμετέρου νοῦς, — ἐστάθησαν ὁμολογουμένως οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἀνθρώπινου γένους εἰς τὸ σταδίου τῆς πολιτικῆς βελτιώσεως. Ἡ ἱστορία τῆς Ἀγγλίας εἶναι ἱστορία τῆς μεγάλης ταύτης μεταβολῆς εἰς τὴν ἠθικὴν, νοητικὴν, καὶ φυσικὴν κατάστασιν τῶν κατοίκων τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας.

ΤΟ ΚΑΠΝΟΧΟΡΤΟΝ.—ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΥΤΟΥ.

Τὸ καπνόχορτον, ἢ καπνός, ὡς κοινότερον καλεῖται, νομίζεται γενικῶς προῖον τῆς Ἀμερικῆς. Τὸ Εὐρωπαϊκὸν αὐτοῦ ὄνομα ταβάκκος κατὰ τινὰς μὲν παράγεται ἀπὸ τὴν εἰς Μεξικὸν ἐπαρχίαν Ταβάκκον, ὅθεν πρῶτον ἐξαπεστάλη εἰς τὴν Ἰσπανίαν· κατ' ἄλλους δὲ ἀπ' ὄργανόν τι καλούμενον Ταβάκκον, καὶ χρησιμεῖον εἰς τὴν Ἰσπανίαν διὰ νὰ καπνίζωσιν αὐτὸ τὸ φυτὸν.

Ὁ Κόρτες, κατὰ τὸ 1519, ὅτε ἀπεστάλη ἐκ μέρους τῆς Ἰσπανικῆς αὐλῆς νὰ κατακτήσῃ τὸ Μεξικὸν, ἔπεμψε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας δειγμα καπνοῦ· θέλον δὲ ὅτι ὁ ἰππότης Ἀγγλός Sir Francis Drake περὶ τὸ 1560 εἰσήγαγεν αὐτὸν εἰς τὴν Ἀγγλίαν μετ' ὀλίγα δ' ἔτη, ὁ Ἰωάννης Νικότιος, ὅθεν καὶ ὠνομάσθη βοτάνη Νικοτιανή, ἔφερεν αὐτὸ τὸ χόρτον εἰς τὴν Γαλλίαν· ἡ δὲ Ἰταλία χρεωστεῖ τὴν εἰς τὰ μέρη αὐτῆς πρώτην ἐμφάνισιν τοῦ καπνόχορτου εἰς τὸν Καρδινάλιον Santa Croce.

Ἀποτελέσματα.

Περὶ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1833 βοηθούμενος παρὰ τινων, τοὺς ὁποίους ἐδίδασκα τὴν ἰατρικὴν, — λέγει ἰατρός Ἀγγλοαμερικανός, — κ' ἐνώπιον κάποτε ἄλλων ὑποκειμένων, ἔκαμα πειράματα τινὰ εἰς κάτους καὶ εἰς ἄλλα ζῶα διὰ τοῦ ἀπεσταλαγμένου ἐλαίου τοῦ καπνόχορτου.

ΠΕΙΡΑΜΑ Α'. Μὲ μικρὰν ράνιδα ἐλαίου ἔτριψα τὴν γλώσσαν γαλῆς ἀμέσως ἐφώναζεν ὀδονηρῶς, καὶ ἤρχισεν ν' ἀφρίζῃ τὸ στόμα τῆς. Εἰς ἑν λεπτὸν αἱ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ἐπλατύνθησαν, καὶ ἡ πνοὴ ἐγένετο ἀγωνιστικὴ. Εἰς 2½ λεπτά, ἐμετὸς καὶ κλονισμὸς· εἰς 4 λεπτά, ἐκκενώσεις· κραυγαὶ ἀκολουθοῦν, ἡ δὲ φωνὴ παρὰ φύσιν βραχνή· εἰς 5 λεπτά, ἄλλεπάλληλοι ἀγῶνες πρὸς ἔμμεν· εἰς 7 λεπτά, ἡ πνοὴ ὀπωσοῦν ἐβελτιώθη.

Ἐτρίφθη ἔπειτα ἡ γλώσσά τῆς μὲ μεγάλην ράνιδα, καὶ ἀμέσως ἐκλείσθησαν οἱ ὀφθαλμοί, ἔπαυσαν αἱ κραυγαί, καὶ ἡ πνοὴ ἐγένετο σπασμώδης καὶ πνιγρὰ. Εἰς ἑν λεπτὸν τὰ ὠτία ἐλάβαν ὀρμητικὴν καὶ σπασμώδη κίνησιν· εὐθὺς δ' ἔπειτα σπασμοὶ βίαιοι καὶ κλονήσεις ἐκυρίευσαν ὅλον τὸ σῶμα καὶ τὰ μέλη. Εἰς 3½ λεπτά τὸ ζῶον ἔπεσε πλαγίως ἀναίσθητον καὶ ἄπνουν, αἱ δὲ παλμοὶ τῆς καρδίας εἶχαν παύσειν.

Μικρὰι τιναγμαὶ τῶν ἐθελουσίων μυῶνων, μάλιστα δὲ τῶν εἰς τὰ μέλη, διήρκουν κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἥττον 19 λεπτά μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ζῶου. Οἱ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς μυῶνες ἔτρεμαν σφοδρότερον καὶ περισσοτέρων ὥραν παρ' οἱ τῆς ἀριστερᾶς.

Ἡμίσειαν ὥραν μετὰ τὴν τελευταίαν ἀνετηήθη τὸ σῶμα τοῦ ζῶου· ὁ στόμαχος καὶ τὰ ἐντόσθια εὐρέθησαν συνεσταλμένα καὶ στερεὰ, ὡς ἀπὸ βίαιον καὶ διαμείνοντα σπασμὸν τοῦ μυώδους χιτῶνος. Οἱ πνεύμονες ἦσαν κενοὶ καὶ συμπεπτωκότες. Ἡ τῆς καρδίας ἀριστερὰ πλευρὰ καὶ ἡ ἀρτηρὴ μὲ τοὺς μεγάλους αὐτῆς κλάδους ἦσαν φορτωμένοι μαύρου αἵματος. Ἡ δεξιὰ πλευρὰ τῆς καρδίας καὶ αἱ δύο αὐτῆς καλότητες περιεῖχαν ὀλίγον τι αἷμα, ἀλλὰ δὲν ἦσαν διατεταμένα. Ἡ πνευμονικὴ ἀρτηρία περιεῖχε μικρὰν μόνον αἵματος πασότητα· παντοῦ δὲ ἦτο ῥευστὸν τὸ αἷμα.

ΠΕΙΡΑΜΑ Β'.—Εἰς τὸ ἄκρον τῆς ρίνος μικροῦ ποντικῷ ἐγένετο κέντημα διὰ χειρουργικῆς βελόνης, ἀλειμμένης μὲ ὀλίγον τι τοῦ καπνόχορτου ἐλαίου. Τὸ ζῶον ἐταράχθη σφοδρῶς, καὶ μετὰ ἕξ λεπτά ἐφόρησε.

ΠΕΙΡΑΜΑ Γ'. Μὲ δύο ράνιδας τοῦ αὐτοῦ ἐλαίου ἐτρίφθη ἡ γλώσσα ἐρυθροῦ σκιοῦρου. Παρευθὺς ἐταράχθη βίαιως εἰς ὅλα τὰ μέλη καὶ εἰς τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ἑν λεπτὸν ἔπεσε νεκρὸν καὶ ἀκίνητον.

ΠΕΙΡΑΜΑ Δ'. Εἰς τὴν γλώσσαν σκύλου, μετρίου μεγέθους, ἐβάλλθησαν πέντε ράνιδες ἐλαίου τοῦ καπνόχορτου. Εἰς 45 δευτέρα ἔπεσε πλαγίως, ἐσθικῶς, ἐναυτίασε, καὶ πάλιν ἔπεσεν. Εἰς ἑν λεπτὸν ἐγένετο κατώδης ἢ ἀναπνοή, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ἐμε-

* Νέα Ἀγγλία ὀνομάζονται αἱ ἐξ βορειωτέρων τῶν ἠκαμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

γαλύνθησαν. Εἰς δύο λεπτά, ἡ πνοή κατήντησε βραδεῖα καὶ ἀσθενής. Εἰς τρία λεπτά, ἐσμικρύνθησαν μὲν αἱ κόραι, ἀλλὰ μετεβαλλόντο ἀδιακόπως. Μετὰ ἐννέα λεπτά, κενώσεις τροφῆς τὸ συμπτώματα ἠλαττώθησαν, καὶ τὸ ζῶον ἐδοκίμασε νὰ περιπατήσῃ. Μετὰ 10 λεπτά ἐβάλλθησαν ἐπὶ τῆς γλώσσης του δύο ρανίδες ελαίου. Ἀμέσως ἡ πνοή του ἐγένεν ἀγωνιστική, αἱ γνάθοι ἐφούσκωσαν, αἱ δὲ κόραι τῶν ὀφθαλμῶν ὑπερεπλατύνθησαν. Εἰς 12 λεπτά αἱ κόραι ἐγιναν φυσικώτεραι· ὀλίγος ἀφρὸς εἰς τὸ στόμα· τὸ ζῶον ἀκόμη ἔκειτο πλάγια· τὴν ἔβαλλθη ρανὶς ελαίου εἰς ἕκαστον μυκτῆρα του. Ἡ ἀγωνία τῆς πνοῆς ἠῤῥῆσεν, αἱ γνάθοι ἐκλείσθησαν. Ἐντὸς 22 λεπτῶν δὲν ἐγινε μεταβολὴ οὐδεμία· ἠνοίξαμεν τὰς σιαγόνας του, καὶ τοῦ ἐτρίψαμεν μὲ πέντε ρανίδας ελαίου τὴν γλῶσσαν. Εἰς ἓν λεπτὸν αἱ κόραι ἐπλατύνθησαν ὑπερβολικὰ, μὲ σφοδρὸς σπασμούς· εἰς ἓν ἡμισυ, δοκίμασας νὰ περιπατήσῃ, ἔπεσεν. Εἰς τρία λεπτά οἱ ὀφθαλμοὶ ἀνεστράφησαν, οἱ δὲ σπασμοὶ ἐξηκολούθουν. Εἰς ἑπτὰ λεπτά ἐφανῆ ἐπὶ τοῦ στόματος ὀλίγος ἀφρὸς. Μετὰ 40 λεπτά αἱ ἐμπνεύσεις δὲν ἦσαν τόσον βαθεῖαι, οἱ σπασμοὶ δὲν εἶχαν μετρίσσειν, ἡ δύναμις ἤδη ἐξέλειπεν. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης κατέκειτο ὑπὲρ τὴν ἡμίσειαν ὦραν εἰς τὴν αὐτὴν σχεδὸν κατάστασιν· ἡ δύναμις βαθμηδὸν ἠλαττοῦτο, καὶ, ἐπειδὴ δὲν ἦτον ἐλπίς νὰ ἀναλάβῃ, ἐθανατώσαμεν αὐτόν.

Πιθανόν, —ἐξακολουθεῖ ὁ αὐτὸς ἰατρός, — νὰ μὲ κατηγορήσωσιν ὡς ἀπάνθρωπον διὰ πειράματα, ἐπάνω εἰς ἀβόηθτα μάλιστα ζῶα, γινόμενα μὲ δηλητήριον τόσον ὀδυνηρῶς καὶ ὀλεθριῶς ἐνεργοῦν, ὡς τὸ ἔλαιον τοῦ καπνοχόρτου· καὶ τῶντι ὁμολογῶ τὸ δίκαιον τῆς κατηγορίας, ἐὰν αὐτὰ τὰ πειράματα ἐγίνοντο χάριν περιεργείας ἀπλῆς, χωρὶς σκοποῦ καὶ εὐλόγου ἐλπίδος νὰ κατασταθῶσι χρήσιμα εἰς τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ νὰ παρακινήσωσι τολμαχιστὸν ὀλίγους ν' ἀπέχωσιν ἀπὸ τὴν ρυπαρὰν ταύτην καὶ βλαπτικὴν συνήθειαν. Ὀλίγοι βέβαια ἤθελαν ἰδεῖν ἐκουσίως ὑπὲρ τὸ ἐν τοιοῦτου εἶδους πείραμα, ἐὰν δὲν ἠλπιζαν ὕψελός τι.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

ΠΕΡΙ ΚΟΡΤΩΝ.

ΣΤΕΡΕΥΕΤΑΙ ἀκόμη ὁ πολίτης τοὺς καρποὺς τῶν ἰδίων κόπων, ὅταν ἀναγκάζεται νὰ ἐορτάσῃ συχνά. Αἱ ἐορταὶ ἐγιναν εἰς ἀναπαυσιν τῶν κόπων, ἀνάπαυσιν ἀναγκαίαν εἰς τὸν κοπιῶζοντα, διὰ νὰ μὴν ἐξαντλήσῃ τὰς σωματικὰς του δυνάμεις. Ἄλλ' εἶναι ὄχι μόνον ἀδικον, ἀλλὰ καὶ γελοῖον, νὰ τὸν ἀναγκάζῃς νὰ ἀναπαύεται, ὅταν αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται χρεῖαν ἀναπαύσεως. Ἐὰν τὸ, Οὐ σχολὴ δούλοις, ἐγινε παροιμία τῶν τυράννων, δὲν εἶν' ὀλιγώτερον τυραννικὸν νὰ βιάζεται ὁ πολίτης νὰ σχολάζῃ, ὅταν εἰς αὐτὸν συμφέρῃ νὰ ἀσχολῆται. Τοιαύτη βία ὄχι μόνον δεσμεύει ἀνόμως τὴν ἐλευθερίαν τοῦ πολίτου, ὄχι μόνον

στερεῖ καὶ αὐτὸν καὶ ὀλην τὴν πολιτείαν ἀπὸ τὰ κέρδη τῆς ἐργασίας του, ἀλλὰ καὶ τὸν παρακινεῖ εἰς πράξεις κακὰς, μὴ δυνάμενον νὰ ἀσχολῆται εἰς τὰ καλὰ. Τὰ καπηλεῖα καὶ τὰ πορνοστάσια τὰς ἐορτὰς μάλιστα γερμίζονται.

Στερεῖται ἀκόμη ὁ πολίτης τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του, ὅταν οἱ ἄρχοντες τῆς πολιτείας συγχωρῶσι δημοσίως τὰ παικτῆρια, τὰ ληκτῆρια, καὶ ὅλα ὅσα ἡ Πολιτικὴ, χωρισμένη ἀπὸ τὴν Ἡθικὴν, ἐπενόησε, διὰ νὰ αὐξάνῃ τοὺς φόρους, τῶν ὁποίων ἡ ὑπερβολὴ προοδεύει πάντοτε, ἢ συνοδεύει τὴν φθορὰν τῶν ἡθῶν. — ΚΟΡΑΗΣ.

ΜΑΝΘΑΝΟΜΕΝ ἀπὸ τὸ Πεκίνον, ὅπου ἀπὸ τὸν καιρὸν τοῦ Μεγάλου Πέτρου ὑπῆρξαν ἱεραπόστολοι τῆς Γραικορωσικῆς ἐκκλησίας, ὅτι ὑπὲρ τὰς 300,000 Σινῶν ἐνηγκαλίσθησαν τὴν Χριστιανικὴν πίστιν· ἐφαίνετο δὲ ὅτι πᾶς διωγμὸς τῶν Χριστιανῶν ἐμελλε νὰ παύσῃ ἐντὸς ὀλίγου. Λέγεται ὅτι καὶ ὁ ἴδιος αὐτοκράτωρ, ἐξετάσας τὸν Χριστιανισμὸν, ὑπολήπτεται αὐτόν, ἂν καὶ καταρχὰς τῆς βασιλείας του πολλὰς ἐχύνετο αἷμα Χριστιανικόν. Οἱ κατὰ Χριστιανῶν αὐστηροὶ νόμοι ὑπάρχουν τῶρα μόνον ἐπὶ χαρτίου, ἢ δ' ἐκτέλεσις αὐτῶν ἐπιτρέπεται εἰς Μανδαρίνους εὐνοϊκοὺς πρὸς τὸν Χριστιανισμὸν. Ὁ νόμος τοῦ 1836, μολονότι κατὰ τὸ γράμμα ἐφηρμόζετο εἰς ὅλους ἐξίσου τοὺς Χριστιανούς, ἀπέβλεπεν ὅμως τοὺς Ἄγγλους μόνους, τῶν ὁποίων οἱ Σῖναι ἤρχισαν νὰ φοβῶνται τὴν πολιτικὴν δύναμιν.

Εἰς συνεδρίασιν τῆς Παρισινῆς Ἀκαδημίας τῶν Ἡθικῶν καὶ Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν ἀνεγνώσθη κοινοποίησις περὶ τοῦ πληθυσμοῦ τῆς Ῥωσσίας, ἐκ τῆς ὁποίας φαίνεται ὅτι ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ῥωσσίας ἀναβαίνουν εἰς 61,000,000, ἐκτὸς τῶν τῆς ξηρᾶς καὶ θαλάσσης στρατευμάτων, καὶ τῶν Καυκασίων ἐπαρχιῶν. Ὁ δὲ πληθυσμὸς τῆς Ῥωσσιτικῆς Πολωνίας εἶναι 4,200,000.

ΚΑΤΑ τὴν τελευταίαν ἀπογραφὴν, τὴν γενομένην πρὸς τὰ τέλη τοῦ 1837, ὅλος ὁ πληθυσμὸς τῆς Πρωσσίας ἀνέβαινεν εἰς 14,098,125 ψυχὰς. Ἐκ τούτων ἦσαν Διαμαρτυρόμενοι 8,604,748, Λατῖνοι 5,294,003, Ἰουδαῖοι 183,578, οἱ δὲ λοιποὶ, Γραικοὶ, κτλ.

ΝΕΑ ἡπειρος ἀνεκαλύφθη πρὸς νότον τῆς Μεσημβρινῆς Σχετλανδίας ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ πλοῖα τὰ διευδυνόμενα παρὰ τοῦ κυρίου d' Urville· μ' ὅλον δὲ τὸ ἐκ τοῦ πάγου ἐμπόδιον ἐξετάσθησαν καὶ τεσσαράκοντα λεῦγαι αὐτῆς.

ΔΙΑ τὸν ὀβελίσκον, τὸν ὁποῖον εἰς τὸ 1833 μετεκόμισεν ἡ Γαλλικὴ κυβέρνησις ἀπὸ τὰ εἰρέπια τῶν Αἰγυπτιακῶν Θηβῶν εἰς τοὺς Παρισίους, ἐδαπάνησεν 1,700,000 φράγκα.